

New York Times Bestselling Author

R.L. STINE

presents

FEAR

13 STORIES OF SUSPENSE AND HORROR BY
MEG CABOT, HEATHER BREWER,
AND MANY MORE OF THE HOTTEST NAMES IN THRILLER WRITING

CHUYỆN TRẠI FEAR

R. L. STINE

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

izzy,tớ hồi hộp quá-Caroline Hurt thì thầm bên tai tôi.Những ngón tay của Caroline bấu chặt vào tay tôi

-Tay tớ bắt đầu run

Chúng tôi vất vả lách qua hành lang đang đông nghẹt học sinh của trường.Tôi trấn an cô bạn thân nhất của mình

-Chúng ta đang tiến vào vòng trong.Mọi người đều bảo vậy mà

Ước gì trong lòng tôi cũng thực sự tin tưởng như những gì tôi nói.Thú thật với các bạn là hai ngày nay tôi bồn chồn đến mức không thể ăn,ngủ được.Lý do là gì ư?Ngày hôm nay,nhóm hướng đạo sinh Waynesbridge-nổi tiếng là nhóm hướng đạo sinh dũng cảm nhất thuộc trường trung học Waynesbridge sẽ tuyển thành viên mới

Bên tai tôi lại có tiếng thì thầm của Caroline:

-Năm ngoái người ta bảo tớ là họ bỏ giấy mờ trong khoang để đồ,hình như trong phong bì màu hồng

Cô ấy vuốt lại mái tóc ngắn màu vàng sáng,chỉnh lại chiếc áo phông màu xanh nước biển ưa thích.Tôi thừa biết bạn mình đang cố chuẩn bị tinh thần để đón nhận những tin tức quan trọng.Tôi buộc chặt thêm mái tóc nâu thẳng của mình cho gọn gàng

-Mình cũng chẳng phải nghiêm chỉnh-Tôi thầm nhủ mặc dù chỉ để chuẩn bị cho động tác mở phong bì màu hồng

-Chả có gì ghê gớm cả-Tôi quay sang Caroline cố làm ra vẻ tự nhiên không quan tâm gì đến lời mời ấy

Nhưng thực ra tôi đang mong đợi đến cái chết đi được.Ở trường trung học Waynesbridge,tất cả nữ sinh đều muốn tham gia nhóm hướng đạo sinh Waynesbridge.Nó tựa như một cuộc thi thể hiện cá nhân vậy.Được chọn cũng đồng nghĩa với việc bạn là người có bản lĩnh.Còn nếu không,đơn giản bạn là kẻ thua cuộc

Điều này giải thích tại sao cả hai đứa tôi lại căng thẳng như thế

Mọi ngày,tôi cũng không khoái mấy cái trò tụi hướng đạo sinh hay làm

Nếu tôi không nhầm thì tụi con gái lại ngồi tết tóc hay tán gẫu về tụi con trai.Caroline hình như thích hợp với những trò này.Tôi thì thích bóng mềm,cắm trại trèo cây hơn.Trên đời,tôi khoái nhất là những chuyện rùng rợn,chuyện ma quỷ hay phim kinh dị chẳng hạn

Cho dù vậy,tôi không thể bị coi là kẻ thua cuộc.Và tôi đã sẵn sàng chấp nhận mọi thứ để trở thành một hướng đạo sinh Waynesbridge xuất sắc.

Caroline chộp lấy tay tôi.Chúng tôi len dần về phía ngăn tủ của chúng tôi

-Ôi Lizzy,nếu chúng mình không được nhận thì sao?Bọn mình thất bại mất thôi.Sẽ không ai thèm nói chuyện với bọn mình nữa!-Caroline lại bắt đầu rên rỉ-Ôi ôi,tớ cảm thấy buồn nôn!

-Đừng thế nữa-Tôi ra lệnh

Caroline và tôi chơi với nhau và là đôi bạn thân từ hồi lớp một.Cô ấy lớn hơn tôi.Chính xác là hơn tôi chín tháng,lại còn cao hơn tôi khoảng một phân.Nhưng thực tế cô ấy lại là người rất nhu nhược.Bất cứ khi nào hồi hộp hoặc căng thẳng Caroline lại bắt đầu buồn nôn

Mọi người thường trêu tôi là đứa lung nhất.Trong số các học sinh lớp bảy,mỗi lần bị trêu là tôi lại điên tiết.Caroline là đứa bạn tốt nhất của tôi vì cô ấy không hề trêu mà luôn ủng hộ tôi

Cuối cùng chúng tôi cũng đã đến trước ngăn tủ.Ngăn tủ của tôi và Caroline nằm sát cạnh nhau

-Tớ không thể mở được-Caroline lại bắt đầu rên rỉ-Lizzy,cậu mở trước đi

-Sao chúng mình không mở cùng một lúc-Tôi gợi ý

-Hay đấy-Caroline gật đầu-Đếm từ một đến ba nhé-Chúng tôi cùng quay ổ khoá

Đây rồi,tôi thầm nghĩ.Tim tôi nảy lên trong lồng ngực.Tôi nhắm nghiền...miệng vừa đếm vừa run-Một-Hai-Ba-Chúng tôi bật cùng một lúc

-Đây rồi-Caroline hét lên-Cô ấy giơ nắm đấm lên trời-Nó đây rồi,nó đây rồi

Tôi nhìn lướt qua ngăn tủ:balô,mũ đánh bóng chày,hai quyển sách trữ hạn trả thư viện,bộ đồ tập thể dục nằm khuất sau đó

Không còn gì nữa.Không có phong bì màu hồng.Không có giấy mời tham gia nhóm hướng đạo sinh Waynesbridge

-Tớ không có-Tôi thầm thì.Tôi hướng cái nhìn trống rỗng vào ngăn tủ một lần nữa

Caroline ôm chặt cái phong bì màu hồng vào lồng ngực

-Không,Lizzy,cậu phải có chứ

Cô ấy quỳ xuống lôi hết mọi thứ trong ngăn của tôi.Cô ấy chỉ lôi bằng một tay.Còn tay kia vẫn nắm chặt giấy mời

Chỉ trong vài giây,ngăn của tôi đã trống rỗng không nhưng không có phong bì màu hồng

-Không thể nào.Nhất định phải có sự nhầm lẫn nào đó-Caroline khẳng khẳng

Nhưng tôi biết đấy là sự thật phũ phàng

-Không có nhầm lẫn gì đâu-Tôi nói với Caroline

-Họ không mời tớ.Và tớ biết vì sao rồi

Caroline ngược nhìn tôi

-Vì sao?

-Arden Sitwell-Tôi làu bàu.Tôi bấu môi một cái rõ dài

-Mẹ của Arden là người tổ chức nhóm hướng đạo sinh.Arden thì ghét tớ.Vì sinh nhật năm

ngoái tớ không mời nó

Caroline mở to mắt:

-Cậu nghĩ Arden loại cậu ra vì chuyện đó ư?

-Chắc chắn là như vậy.

Đằng sau tôi là tiếng cười khúc khích của tụi hướng đạo sinh Waynesbridge.Tôi ngoái lại nhìn họ.Arden có mái tóc màu vàng tuyệt đẹp che hết cằm.Cô ấy đứng ngay giữa đám Hướng đạo sinh Waynesbridge.Họ nói và cười oang oang

-Chúng mình sẽ cho họ biết -Tôi thì thầm,vừa nheo mắt nhìn Arden -Bọn mình cóc cần cái câu lạc bộ ngốc nghếch ấy.Bọn mình sẽ thành lập câu lạc bộ riêng của tụi mình.Chắc chắn sẽ bản lĩnh hơn tụi hướng đạo sinh Waynesbridge.Đúng không?

Tôi đợi câu tán thưởng của Caroline nhưng cô ấy thậm chí không thốt ra một tiếng nào.Thay vì trả lời,cô ấy bắt đầu xếp lại mọi thứ vào ngăn tủ của tôi

-Đúng không Caroline -Tôi lặp lại và vỗ vào vai cô.Chúng ta sẽ thành lập câu lạc bộ riêng nhé!Caroline dừng tay và liếc xuống chiếc phong bì màu hồng trong tay

-Lizzy -Cô ấy nói rất khế

-Từ lúc lên sáu tuổi tớ đã mong ước trở thành một Hướng đạo sinh Waynesbridge và điều này có rất nhiều ý nghĩa với tớ.

-Cha!Làm hướng đạo sinh cũng rất có ý nghĩa với tớ -Tôi chống tay vào hông -Cậu sẽ từ chối tham dự phải không?

Caroline không trả lời

-Phải không?-Tôi lặp lại

Cuối cùng cô ấy cũng buột ra:

-Tớ không hiểu vì sao chúng mình lại phải làm cùng nhau cơ chứ?

Tôi xịu mặt xuống

-Cái gì? -Tôi khóc oà lên

-Tớ không thể tin cậu!Cậu là người bạn tốt nhất của tớ.Sao cậu có thể đối xử với tớ như vậy?

Caroline ngẩng lên và nhìn thẳng vào mắt tôi

-Tớ chẳng làm gì cậu cả.Tớ chỉ ra nhập câu lạc bộ thôi

-Ừ!Cái câu lạc bộ mà cả hai đứa mình đều muốn vào.Và bây giờ cậu vào mà không có mình -
Tôi nói ngày càng to hơn mà không thể kìm lại được -Làm thế nào được khi mẹ tớ chỉ cho mời
bốn bạn đến dự sinh nhật của tớ.Làm sao tớ biết được Arden buồn đến thế nào khi tớ không
mời nó? -Tôi vặn hỏi Caroline

Caroline liếc qua vai bắt gặp Arden và nhủ bạn.Hướng đạo sinh Waynesbridge đang nhìn
chúng tôi

-Lizzy,cậu nói nhỏ được không.Cậu đang làm tớ xấu hổ

-Cậu xấu hổ vì cái gì? -Tôi bực dọc hét to -Tớ thì sao.Bây giờ người ta gọi tớ là kẻ thua
cuộc.Cậu thậm chí không thèm quan tâm đến chuyện đó.

Caroline không trả lời.Cô ấy đứng sững tại chỗ.Tôi hiểu rằng tôi nên đi,càng nhanh càng tốt
trước khi bị mất mặt hoàn toàn trước Arden và toàn trường.Tôi thậm chí không buồn đóng lại
ngăn tủ.Tôi chạy ra lối gần nhất

Tôi mở cửa và nhìn lên trời.Trời chiều đầy mây và u ám.Mây đen tầng tầng lớp lớp che kín
cả bầu trời.Sương mù đang dần lan toả khắp nơi.Tôi liếc qua vai nhìn Caroline lần cuối.Cô ấy
đang đứng lẫn với các hướng đạo sinh khác trong đại sảnh.Arden đang nói điều gì đó với
Caroline.Họ cười có vẻ rất vui với nhau

Khuôn mặt tôi dần đỏ ửng lên vì giận.Sải những bước dài trên sân trường,tôi tự nhủ:Rồi
mình sẽ cho cậu ấy thấy.

Khi tôi bắt đầu rẽ vào đường CadarDrive,sấm cũng bắt đầu lục đục ngay trên đầu tôi.Tôi
nhảy lên và bắt đầu rảo bước.Càng về gần nhà,tôi càng buồn và giận Caroline,tự hỏi vì sao cô ấy
lại có thể cư xử như thế với mình.Bầu trời ngày càng đen kịt,thỉnh thoảng lại loé lên những tia
chớp ngoằn ngoèo.Rồi tiếp theo là tiếng sấm nổ ùng oàng.Chao ôi!Tôi cảm giác như sấm nổ
ngay bên tai vậy!Tôi cuộn chặt chiếc áo bò vào người chống lại làn sương xuống ngày một dày
hơn,nặng hơn.Tôi ước gì mình có thể về ngay nhà.Yên ổn trong phòng riêng của mình cách xa
trường Waynesbridge cách xa Caroline và cả cơn bão chết tiệt này

Tôi cúi đầu xuống và chuẩn bị chạy thật nhanh về nhà.Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng người
nhảy ra từ phía sau.Có ai đó đã trốn sau gốc cây

Người này vận toàn đồ đen,trùm kín mặt bằng cái mũ đen kịt

Hắn đứng chắn trước mặt tôi.Cổ họng tôi thắt lại vì sợ

Hắn là ai?

Hắn muốn gì ở tôi?

CHƯƠNG 2

ái gì vậy? Cô ta muốn gì?

Khi đến gần tôi, cô ta kéo chiếc mũ trùm đen, mái tóc đen dài chảy xoã ra. Hoá ra đây là một cô gái trạc tuổi tôi. Cô ta cao hơn tôi, da trắng như trứng gà bóc và đôi mắt to màu nâu sẫm.

- Xin chào. - Cô ta cất giọng vui vẻ. - Tớ là Amy.

- Tớ tớ....tớ là Lizzy. - Tôi lắp bắp, cổ hít mấy hơi dài để lấy lại bình tĩnh. - Cậu nhảy bổ như thế, làm tớ hoảng quá.

Amy cười:

- Xin lỗi cậu.

Tôi cứ nghĩ cô ta sẽ nói thêm điều gì đó nhưng ngược lại cô ấy chỉ nhìn tôi chăm chăm. Tôi nghĩ thật là quái đản. Tôi thử đi vòng qua cô ấy. Nhưng cô ấy lại bước sang chắn đường tôi. Cuối cùng cô ấy cũng cất tiếng:

- Tớ mới từ Shadyside chuyển tới đây, bây giờ tớ đến trường Waynesbridge.

- Thật không? Tôi nhìn chăm chăm vào mặt cô ta. - Tớ chưa từng thấy cậu.

- Vì chúng mình học khác lớp. - Amy giải thích. - Tớ cũng nghe được cậu nói chuyện với bạn ở sảnh của trường.

- Bạn trước đây thôi. - Tôi đính chính lại lời Amy. Tôi cảm thấy mặt mình lại nóng dần lên. Tất cả mọi người trong trường hẳn đã nghe hết cuộc cãi vã giữa tôi và Caroline. Tôi tự nhủ nghĩ làm gì cho mệt. Giờ thì cả trường biết Caroline ích kỷ như thế nào.

- Cậu cần gì phải buồn vì không được mời vào nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge. - Amy nói tiếp. Chúng chỉ là những kẻ hợm hĩnh mà thôi.

Tôi nhún vai:

- Có lẽ vậy.

- Sao cậu không tham gia nhóm hướng đạo sinh của bọn tớ. - Amy gợi ý với tôi.

- Nhóm của cậu ư? - Tôi hỏi vội.

- Ở Shadyside - Nhóm các cô gái trại Fear. Cậu nghe về bọn tớ bao giờ chưa?

Tôi lắc đầu:

- Chưa. Nhưng tớ có nghe về phố Fear. Toàn chuyện rùng rợn ở phố Fear: ma trong nghĩa

địa, quý ngoài hồ. Mọi người bảo phố này cực kỳ rùng rợn. Một số học sinh bé ở trường tin vào chuyện này đến mức chúng chẳng bao giờ bén mảng đến phố Fear cả.

- Ừ. Chính thì nhóm hướng đạo sinh tụi tớ đặt tên theo phố Fear. Chính vì thế nên nhóm tớ cực kỳ. Chúng tớ luôn trải qua những chuyện rùng rợn vui vẻ! - Amy nhích lại gần tôi, nói gần như thì thào. - Tớ biết là cậu thích. Sao không thử đến dự một buổi họp mặt đi.

- Nhưng... - Tôi cắn chặt môi. Tôi chẳng biết gì về câu lạc bộ này cả. Chẳng biết ai trong số họ.

Nhưng thú thực tôi nghe có vẻ rất hấp dẫn. Rõ ràng là thú vị hơn nhóm Waynesbridge rồi. Mình có nên tham dự không nhỉ?

- Bọn tớ đang tìm thành viên mới. - Amy nói. - Cậu là người phù hợp nhất. Người tôi run lên vì những cơn gió lạnh hút. Hay là mình bàn qua với Caroline nhỉ.

Tôi chợt nhớ ra Caroline giờ đã là thành viên của nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge. Cô ấy tham gia nhóm kia không có tôi thì tôi cũng có thể tham gia nhóm trại Fear mà không có cô ấy.

- Đồng ý. - Tôi nói to. - Tớ sẽ gia nhập. Ghi tên tớ đi.

Lại một tia chớp nữa loảng ngoảng chạy ngang bầu trời.

- Tuyệt! - Amy cười to. - Trại Fear sẽ liên hệ với cậu. Trước khi tôi kịp hỏi sẽ liên lạc bằng cách nào. Bỗng Amy đã khuất vào làn sương.

Tôi muốn đuổi theo Amy nhưng sương mù dày đặc đã nuốt chửng cô ấy. Cô ấy biến mất hoàn toàn như chưa hề xuất hiện. Tôi quay đầu và chạy một mạch về nhà. Tôi vừa kịp vào nhà thì trời lộp độp mưa. Khi tôi ào qua cửa, như thường lệ mẹ tôi lại quát tướng từ phòng ngủ của mình.

- Đây, treo áo khoác của con lên móc, đừng vứt cặp xách ra sàn nhà, mang ngay vào phòng con, mau lên.

Tôi cũng đáp lại bằng cái giọng lí nhí thường ngày:

- Vâng, vâng con làm ngay đây.

- Đây, Lizzy. - Mẹ tôi gọi với theo. - Con có thư đấy. Mẹ để nó ở trên bàn ăn.

Thư ư? Tôi thường chỉ nhận được thư của họ hàng trong dịp sinh nhật còn thời gian còn lại trong năm tôi chẳng nhận được lá thư nào. Tôi xếp lại chồng catalo và hoá đơn trên bàn. Đây rồi, tôi chạm vào chiếc phong bì ở dưới đáy chồng giấy tờ. Trên phong bì có tên tôi.

- Elizabeth Caldwell.

Ai gửi cho mình nhỉ? Tôi xé bì thư. Bên trong là giấy mời tham gia trại Fear dành cho nữ sinh.

- Chu cha! - Tôi buột miệng. Nhanh thật! Họ gửi bằng cách nào nhỉ? Có lẽ là họ vừa gửi cho

mình. Tôi tự nhủ. Chắc là trước khi gặp Amy và trực tiếp mời tôi.

Tôi đọc kỹ tờ giấy mời. Đường viền của tờ giấy được trang trí bởi những con dơi và mạng nhện. Đầu trang có dấu hình bộ xương. " Có vẻ lạnh tanh nhỉ! " - Tôi nghĩ thầm. Những hình vẽ loằng ngoằng trên tờ giấy mời làm tôi liên tưởng đến những câu chuyện ma bên lửa trại. Toàn những chuyện kinh dị! Tờ giấy mời cảm giác mạnh này cuối cùng là có giá trị hơn cái phong bì màu hồng vô nghĩa mà tụi hướng đạo sinh Waynesbridge thường dùng.

Tôi đọc phần còn lại của lá thư. Trong thư nói có một chiếc xe hòm sẽ đến nhà và đón tôi tới địa điểm họp mặt các thành viên trại Fear. Số 333 tại một phố bí mật.

- Ú...ù, nơi hẹn bí mật. - Tôi mỉm cười. Phải nói rằng đây là nhóm phù hợp với kiểu người như tôi. Không có chữ ký cuối giấy mời. Tôi lật trang giấy. Mặt kia trống trơn. Tôi liếc qua tờ giấy lần nữa. Bỗng nhiên một dòng chữ mờ mà hiện dần lên ở cuối trang giấy.

- Chà! - Tôi lại xuýt xoa khi đọc những dòng này.

Ồ không. Đó là một lời cảnh báo được in đậm chảy giọt bằng mực đỏ:

- HÃY ĐẾN.....NẾU KHÔNG HÃY COI CHỪNG !

CHƯƠNG 3

ÃY ĐẾN ... NẾU KHÔNG HÃY COI CHỪNG ! " - Nghe đầy vẻ hăm dọa.

Tôi chẳng đợi hỏi Amy rằng làm thế nào trại Fear làm được như thế. Chắc hẳn là loại mực đặc biệt gì đó.

Tôi chạy vào phòng ngủ xin phép mẹ tôi cho tham gia buổi gặp mặt. Tôi phải nài nỉ khá lâu. Mẹ cũng chẳng tìm hiểu vì sao tôi lại chọn Shadyside thay vì Waynesbridge. Và mẹ muốn biết những cô bạn cùng nhóm là ai làm sao tôi biết được. Cuối cùng mẹ cũng đồng ý. Chủ yếu là vì mẹ sẽ không phải lái xe đưa tôi tới đó !

Gần 8h, tôi đứng vắn vơ gần cửa sổ phòng ngủ phóng mắt xuống phố. Tôi đang rất nóng lòng

đến buổi gặp mặt đầu tiên của trại Fear.

- Họ nói mấy giờ xe sẽ đến đón con? - Tiếng mẹ tôi vọng ra từ bếp.

- 8h kém ạ. - Tôi trả lời và liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ là 7h55'

- Khi nào xe đến thì gọi mẹ, mẹ muốn nói chuyện với chú lái xe một chút. - Mẹ tôi bảo.

Mẹ vừa dứt lời thì ánh đèn pha sáng chói đã lướt qua cửa sổ. Một chiếc xe hòm lớn màu đen đỗ xịch ở lối vào nhà tôi.

- Mẹ ơi, họ đến rồi! - Tôi hét to và chộp lấy vạt áo khoác bò.

Mẹ đi với tôi ra chỗ xe ô tô.

Ngồi trước vô lăng là một người phụ nữ tóc xám đeo kính gọng sắt. Khi thấy mẹ tôi, bà ta mỉm cười.

- Tôi là Kate Cald Well. - Mẹ tự giới thiệu. - Đây là con gái tôi - Lizzy.

- Rất hân hạnh được gặp bà.

Tôi bồn chồn đi đi lại lại trong khi mẹ tôi nói chuyện với bà lái xe. Tôi cảm thấy nóng ruột vô cùng vì 8h đến nơi rồi, tôi xẽ trễ hẹn mất. Cuối cùng mẹ tôi cũng kết thúc cuộc nói chuyện với bà tài xế.

- Được rồi. Tôi mong Lizzy sẽ về nhà đúng 10h.

Người phụ nữ đảm bảo với mẹ tôi.

- Chúng tôi xẽ chăm sóc Lizzy của bà.

Mẹ kéo cánh cửa trượt bên hông xe. Chắc là tôi sẽ ngồi phía sau.

- Vui vẻ nhé. - Mẹ chúc tôi.

- Vâng. - Tôi đáp lại.

Mẹ kéo sập cửa lại và đứng trên đường cho tới khi xe chạy khuất mới thôi.

Xe chạy hết nửa dãy nhà, tôi vươn người về phía trước bắt chuyện với bà tài xế.

- Cô là chủ nhiệm nhóm trại Fear phải không ạ ?

Bà ta không trả lời, chỉ xiết chặt vô lăng quặt rẽ ra đường lớn. Chắc, có lẽ mình nói bé quá mà xe đi ồn. Tôi hắng giọng bắc tay làm loa và hét rõ to :

- Bà ơi, bà có phải là chủ nhiệm câu lạc bộ không ạ ?

Im lặng.

" Chán thật " - tôi nghĩ - " Bà ta bị điếc hay sao ấy ."

Tôi thử cách khác. Tôi vỗ vào vai bà ta và hỏi :

- Xin lỗi, bà có phải lãnh đạo nhóm hướng đạo sinh không ?

Bà ta thậm chí không thèm quay lại nhìn tôi. Thật là quái dị ! Tôi ngồi phịch xuống chỗ của mình. Sao thế nhỉ ? Ban nãy bà ta rất thân thiện, giờ đây thậm chí không thèm nhìn mình. Tôi quan sát bà lái xe qua gương chiếu hậu. Một khuôn mặt khắc khổ và lạnh lẽo. Tựa một hòn đá

vậy.

Trong lúc xe chạy dọc phố Bờ Sông, tôi cứ hi vọng xe sẽ dừng lại để đón Amy hoặc một thành viên khác của trại Fear. Nhưng không, tôi là hành khách duy nhất trên chiếc xe hòm màu đen này.

Xe đã rời xa các khu dân cư. Ánh đèn điện của thị trấn Waynesbridge cũng mờ dần sau màn đêm. Bên ngoài tôi chỉ thấy lơ mờ những cây gỗ khẳng khiu dọc theo bờ sông.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn đêm. Không biết mình đang ở đâu nữa. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Tôi chẳng biết gì về bà lái xe này, bà ta đang đưa tôi đi đâu vậy ?

Chiếc xe quẹo phải đột ngột làm người tôi xô về bên trái đâm sầm vào thành chiếc xe hòm. Xe xóc nảy cả người vượt qua cầu Mill. May quá tôi có biết nơi này. Vượt qua cầu này là tới Shadyside. Chắc nơi gặp mặt không còn xa nữa. Nếu phải đi bộ từ đây tôi hoàn toàn sẵn sàng.

Bỗng nhiên chiếc xe phanh kết và dừng lại ở giữa cầu. Bà lái xe quay lại sau bảo tôi :

- Cô xuống xe ở đây.

Tôi căng mắt nhìn vào bóng tối âm u. Không tiếng động, không có tí ánh sáng nào dẫn đường. Tôi vội hỏi lại :

- Xin lỗi bà, bà vừa bảo cháu xuống đây phải không ạ ?

Bà ta gật đầu. Cánh cửa trượt ở hông xe mở toang, một luồng khí lạnh ẩm ướt xộc thẳng vào người tôi.

- Sao, sao lại thế ạ ? - Tôi lắp bắp.

- Cô phải đi bộ nốt quãng đường còn lại. - Bà ta chỉ ngón tay xương xẩu vào bóng đêm. - Cứ đi theo phố kia là tới.

Tôi bước xuống qua cửa xe đã mở sẵn. Tôi xuýt nghẹn thở khi đọc tấm biển trên đầu : PHỐ FEAR !

Fear - Nỗi sợ hãi.

phố Fear - phố kinh hoàng.

CHƯƠNG 4

hố KINH HOÀNG !

Không tin nổi vào mắt mình nữa! Họ muốn mình đi bộ dọc phố này một mình.

Trong đêm?

Một mình?

Tôi bước một bước về phía trước. Chiếc xe chạy đi, tôi nghe rõ cả tiếng lốp của nó sát vào mặt đường.

Tôi lo lắng nhìn xuống phố Fear. Những ngôi nhà to lớn, cũ kĩ nằm dọc hai bên đường. Cây cối vươn những cành khẳng khiu kì quái lên trời.

Những gì tôi được nghe kể về phố Fear không làm tôi dũng cảm hơn khi đối diện với cái khung cảnh âm u thế này. Chân tôi, như đóng băng lại, thậm chí một bước cũng không nhích nổi.

Chỉ duy nhất một ngọn đèn đường sáng phía xa, và cả khu vực còn lại chìm trong bóng tối.

- Mình không thích thế này. - Tôi lẩm bẩm - Mình không thích một tí nào.

Vì sao nhóm Trại Fear lại muốn mình đi bộ một mình trên phố Fear nhỉ?

- Có thể đây là thử thách bắt đầu. - Tôi tự lý giải. - Đây là CLB những người dũng cảm. Họ muốn thử xem mình có phải đura chết nhất không đây mà. Đúng rồi. Chắc chắn là như vậy.

Tôi cố buộc mình nhìn thẳng về phía trước.

- Mình cóc sợ. - Tôi hất cằm một cái. - Nếu họ muốn lòng dũng cảm, ta sẽ cho họ biết.

Tim tôi bắt đầu nảy thành thạch trong lồng ngực. Nhưng tôi vẫn sỏi những bước dứt khoát

xuôi xuống phố Fear. Tôi vùng vẫy hai tay, thậm chí còn huýt sáo lạc điệu.

Những cái bóng trên vỉa hè đường như cũng di động thay đổi theo mỗi bước chân tôi. Tôi đi qua những căn nhà tối đen kịt cố tìm địa chỉ trên giấy mời. Tôi lẩm bẩm - số 333 - và liếc mắt nhìn những biển số xiêu vẹo trên những căn nhà đổ nát. Chẳng thấy đâu cả.

Sầm! Tiếng cánh cửa sập ngay cạnh tôi. Tôi nhảy vội vì hoảng hốt.

- Bình tĩnh, chỉ là một cái cửa thôi mà. - Tôi trấn an mình. Tôi cố thử huýt sáo nhưng không ra tiếng gì. Hơi thở tôi như sắp đứt vậy. Tôi cố hát to. " Ông lão nọ có một con chó. Tên Bingoo ... ồ ồ ồ ô "

Trong góc khuất bỗng phóng vèo qua một con vật gì đó.

- Mèo. Chỉ là một con mèo thôi. - Tôi nói to.

Giọng tôi vẫn còn run run. Tôi đi chậm hơn và cố tiếp tục hát theo giai điệu chó Bingoo. 333 ở đâu thế? Mày ở đâu? Ở đâu? Tao lo rồi đấy ồ ồ ô ... !

Đột nhiên gió quanh tôi rít lên ú ù ù ! Cành lá rơi đập vào hông ngôi nhà gỗ. Dọc phố vang lên tiếng cổng va đập kéo kẹt. Trước mặt tôi rác và bụi bị gió cuốn thành những đám xoáy nhỏ. Một cơn gió mạnh nổi lên thổi tung tóc loà xoà vào mặt tôi, đâm cả vào mắt tôi. Người tôi rùng mình vì lạnh. Cái lạnh giá của mùa đông mặc dầu hiện đang là mùa xuân.

Tôi cảm thấy gió từng đợt đẩy vào lưng như những cánh tay vô hình đẩy và hướng tôi đi. Phố Fear đang dốc dần xuống.

- Dừng lại đi.

Tôi gần phát khóc. Nhưng càng cố cưỡng lại sức đẩy của gió nó càng đẩy mạnh hơn. Tôi bước dúi dụi về phía trước qua hết nhà này đến nhà khác, mỗi lúc một xa hơn, xuôi về cuối phố, đen ngòm, lạnh lẽo. Tôi cố chộp lấy một thanh gỗ hàng rào đang lung lay. Gió quất vào tay tôi, lạnh thấu xương, từng ngón, từng ngón tay tôi tuột dần khỏi thanh gỗ. Rốt cuộc tôi vẫn bị gió đẩy xiêu vẹo về cuối phố. Tôi quờ tay vén mớ tóc loà xoà trên mặt, cố gắng xem có gì ở phía trước. Căng hết mắt tôi mới thấy một bức tường gạch và những thanh xà sắt lớn. Một cái cổng uốn vòng cung trên có dòng chữ. Tôi nheo mắt cố xem dòng chữ viết gì.

- KHÔNG ! - Tôi rít lên khi luận ra dòng chữ.

" Không phải ở đây ! Xin đừng bắt tôi vào trong. "

CHƯƠNG 5

hông ! - Tôi gào lên hết cả hơi vì sợ. - Đây không phải là nghĩa trang phố Fear.

Như hiểu được tiếng tôi, gió ngừng ngay lập tức. Không một tiếng động và đêm tĩnh lặng trở lại. Tôi đứng trấn tĩnh lại.

- Gió kiểu quái gì vậy ?

Không hiểu sao trời đang lặng lại nổi gió và nó đang định thổi tôi đi đâu? Tất nhiên là tôi đoán ra. Phố Fear đã làm tôi nổi gai ốc.

Tôi vén tóc ra cho khỏi che mắt và nhìn xung quanh. Trước mắt tôi cách một vài mét là một ngôi nhà cũ tồi tàn. Xung quanh cổng ngôi nhà có rất nhiều mảnh gỗ trang trí. Từ lối vào thấy ngay đám mạng nhện to tướng bám nhằng nhịt. Bậc thang trước nhà oằn xuống vỡ ra từng mảnh gỗ mủn. Tấm biển treo lủng lẳng với một cái đinh còn sót lại. Cỏ dại trên sân mọc lúp xúp cao gần bằng tôi.

Tôi đọc thấy dòng số trên tấm biển - 333 . Hình như giấy mời đề 333. Không thể thế được. Tôi cứ tưởng rằng buổi gặp mặt diễn ra ở nhà một thành viên nào đó. Ngôi nhà không có ai sống cả. Đây là một ngôi nhà hoang đổ nát.

Tôi thọc tay vào túi áo khoác rút tờ giấy mời ra. Mặc dù dưới ánh sáng mờ tôi vẫn dễ dàng đọc được dòng chữ in đậm : 333. Đúng. Đây chắc chắn là địa chỉ cần tìm.

- Quái quỷ. - Tôi lầm bầm và bước lên những bậc thang đổ nát.

Rã ... ắc ...

Tấm gỗ bậc cửa oằn xuống dưới chân tôi. Nó võng xuống và kêu răng rắc. Tôi vội nhảy lên phía trước.

RẮC ... RẦM !

Tấm gỗ gãy làm đôi.

- Hiểm thật. Suýt nữa thì chân mình tụt xuống rồi. Tôi rón rén bước tới cửa sổ gần cửa cổ

nhìn vào trong. Chẳng nhìn được gì cả vì hai mặt kính trong và ngăn phủ đầy mạng nhện.

Tôi quay ra cửa và gõ nhẹ.

Cộc ... cộc ... cộc ...

Trong nhà bỗng ré lên tiếng cười. Tiếng cười vắn vẹo, méo giọng và chậm dần như chạy băng mà dài yếu pin vậy.

Tôi rùng mình. Ai ... - Con gì cười ghê rợn như vậy. Tôi đứng chết trận, đờng tai nghe. Không thấy tiếng chân bước lại gần cửa. Hít một hơi nín thở. Tôi bước lại và gõ nhẹ cửa lần nữa. Gõ mạnh hơn lần trước.

Ha ... ha ... ha ... ha ...

Tôi giật thót mình. Tiếng cười ma quái lại nổi lên và không thấy ai ra mở cửa.

Ở đây có gì không ổn. Rất dị thường. Hẳn là tôi vào nhầm chỗ rồi.

- Tôi đi đây. - Tôi nói rõ to. - Ai mà cần cái Trại ...

Cổ tôi bỗng thắt lại, tóc gáy dựng ngược. Một bàn tay lạnh giá chộp vào vai tôi.

CHƯƠNG 6

heo phản xạ tôi quay người và thấy Amy!

- Cậu dọa tớ. - Tôi vừa nói vừa thở hỗn hển.

- Bọn tớ thường làm vậy. - Amy nhướn mày trả lời.

Amy mặc chiếc váy gấp nếp màu xanh sẫm và áo sơ mi trắng, quàng chiếc khăn màu đỏ. Một chiếc băng đỏ quàng chéo người Amy, trên có đính mấy chiếc huy hiệu.

- Sao cậu đứng đây? - Amy hỏi. - Người ta không cho cậu vào à?

Tôi lắc đầu :

- Tớ sợ là tớ vào nhầm chỗ. Tớ nghe thấy tiếng người cười bên trong nhưng khi gõ cửa thì không ai trả lời.

Amy vỗ tay vào trán.

- Ô quên mất. Cậu không biết cách gõ bí mật.

Cô ấy bước lại cửa và gõ ba lần chậm rãi. Sau đó gõ hai nhịp nhanh và ba nhịp chậm.

Cánh cửa mở ra cọt kẹt, cọt kẹt.

- Thấy chưa? - Amy nhún vai. - Có gì đâu.

Tôi bước theo Amy qua lối vào đen thui cố xem ai đã mở cửa. Không ai cả. Chẳng lẽ cánh cửa này tự mở? Chắc không phải. Mình thật ngốc. Có lẽ bây giờ cửa tuột hoặc không khoá nên khi Amy gõ nó xoay ra. Chắc thế.

Amy dẫn tôi vào phòng bên tay phải cửa ra vào. Phòng khá sáng và đầy những thứ lủng củng. Một màn hình cỡ đại treo trên tường. Bên cạnh tôi thấy đầu video, cái đầu 5 ổ đĩa CD, máy trò chơi điện tử Sega và Súper Niutendo. Ngoài ra còn hai chiếc loa đứng. Ở giữa là chiếc bàn nước trên có nước khoáng, bánh qui, khoai tây chiên giòn. Xung quanh bàn là mấy chiếc divăng bọc da.

- Hú vía! - Tôi thầm nhủ. Bên trong thật khác hẳn vẻ bên ngoài.

Tôi đếm nhanh. Có mười một cô gái. Cả Amy nữa là mười hai. Mười hai cô bạn mới.

- Các bạn chú ý. - Amy nói to. - Đây là Lizzy, thành viên mới của chúng ta. Gần như cùng lúc, cả mười một cô gái quay đầu về phía tôi.

- Chào Lizzy.

Amy dẫn và giới thiệu tôi lần lượt vòng quanh phòng. Cô tóc đỏ là Trudy, cô cao gầy là Violet, cô gái tóc quăn màu sẫm là Prisalla, Lorraine thì thấp, tóc màu vàng sáng...Đứng cạnh cửa sổ là Pearl, cô ta khá xinh với hai bím tóc dài màu nâu. Tất cả bọn họ đều đeo băng đỏ chéo qua đồng phục giống Amy. Riêng Pearl thì khác, băng của cô ta màu tím. Tôi đoán chắc cô ta là lãnh đạo nhóm.

- Pearl, đây là Lizzy. - Amy giới thiệu tôi với Pearl. - Cô ấy tới từ Waynesbridge.

Pearl cười và chìa tay:

- Tuyệt, chào mừng cậu tới nhà tôi, Lizzy ạ. Chào mừng cậu tham gia nhóm.

- Cảm ơn. - Tôi đáp lại, xiết chặt tay Pearl.

- Hừm, ai là người phụ trách nhóm Hướng đạo sinh bọn mình? - Tôi vừa hỏi vừa nhìn quanh phòng, nhìn cả cửa ra vào phía sau tôi.

- Ô, tất nhiên là mẹ của Pearl. Cô ấy đi làm mấy việc vặt rồi. - Amy giải thích. - Nhưng cô ấy để cho bọn mình rất nhiều bánh giòn. Ăn thử đi Lizzy.

- Cám ơn. - Tôi đáp và liếc mấy chiếc bánh bột bắp chiên giòn.

Trong khi tôi nhai chóp chép mấy cái bánh thì Amy, Trudy và Pearl lấy từ ngăn tủ chén mấy cây nến đại màu xanh lá cây. Họ phát nến cho những thành viên còn lại của nhóm Những cô gái trại Fear và tất cả bắt đầu thắp nến. Sau đấy Trudy tắt nến trần, Pearl đứng lên trên trước cả

nhóm.

- Chẳng phải tớ đã hứa với cậu bọn mình sẽ có nhiều chuyện rùng rợn hay sao? - Amy thì thầm sát cạnh tôi. - Bây giờ là thời điểm bắt đầu đấy.

Tôi liếc nhanh cả phòng. Chắc họ mua những cây nến xanh này từ cửa hàng chuyên kinh doanh đồ đặc rùng rợn hoặc đại loại như vậy. Ánh sáng toả ra từ các cây nến làm nét mặt mọi người quanh tôi trở nên ma quái một cách kỳ lạ.

- Được đấy. - Tôi nghĩ. Xem chừng có chuyện rất thú vị đây! Nghe chuyện ma trong một ngôi nhà cổ ở phố Fear. Tôi quay ra chăm chú nhìn Pearl, cô ấy bắt đầu câu chuyện của mình.

- Vì Lizzy là thành viên mới tôi sẽ kể câu chuyện về nhóm Hướng đạo sinh đầu tiên mang đến những cô gái Trại Fear. - Pearl vươn người về phía trước và nói bằng giọng run run., thoảng thốt.

- Câu chuyện này xảy ra gần một trăm năm trước đây. Mười ba cô gái thuộc nhóm HDS Shadyside có tên các cô gái trại Fear quyết định đi cắm trại trong rừng phố Fear. Cả mười ba cô gái rời nhà và không ai còn thấy họ nữa.

- Gia đình họ đã tìm kiếm mười ba cô gái năm này qua năm khác nhưng không tìm thấy bất kì dấu vết nào.

Pearl nâng cây nến lên gần sát cằm.

- Người ta đồn, những lời đồn khủng khiếp. - Cô ấy tiếp tục. - Rằng mười ba cô gái ấy đã biến thành những con quỷ gớm ghiếc. Ai và cái gì làm cho chúng bị như vậy, không ai biết.

Trong lúc Pearl nói, tôi chợt để ý những cái bóng kì quái tạo bởi ánh nến hắt lên tường.

Cái bóng của Pearl to hơn hẳn những cái bóng khác. Tôi dán mắt vào nó. Hình ... hình như nó có đầu, hàm răng nhọn và vuốt! Một con quỷ! Tôi chớp mắt. Cái bóng lại chỉ là một vệt đen trên tường.

Dào! Đúng là tự mình dọa mình. Chỉ tại chuyện của Pearl nghe ghê rợn quá.

Bỗng Pearl hạ thấp giọng gần như khàn đặc.

- Những con quỷ đó vẫn lang thang tại vùng Shadyside này tìm kiếm những người mới nhập bọn.

- Và một khi ai đã được chọn, người đó sẽ không bao giờ thoát. Kẻ đó không thể bị giết. Cơ thể sẽ biến đổi như lũ quỷ kia. Da thịt rữa ra tuột khỏi xương. Mắt sẽ chìm vào trong hộp sọ. Và mãi mãi phải lang thang cùng lũ quỷ trên đất này : Mãi mãi !

- Khá rùng rợn phải không Lizzy? - Cô ấy thì thầm vào tai tôi.

Tôi quay lại đồng tình với cô ấy và rú lên!

Da Amy đang biến đổi từ màu nâu thành màu xanh xám. Một con mắt đang du đưa. Một vết thương sâu chạy ngang mặt. Những giọt nước màu xanh rỉ ra từ các khe đó : Amy là quỷ !

CHƯƠNG 7

ôi điên cuồng la hét đến khi họng bóng rớt. Tôi chồm lên chạy trốn những thứ quỷ quái điên dại đang diễn ra trước mắt mình.

Amy, con quỷ, loạn

choạng trên đôi chân của nó. Mồm nó nhe ra kinh tởm. Nó lắc lư lại gần tôi. Nước dãi nhều ra từ mồm.

- Không! Tránh xa tao ra! - Tôi hét lên.

Tôi lao ra cửa. Cánh cửa đóng sầm ngay trước mũi tôi trước khi tôi kịp chạm tay vào nắm đấm cửa. Tôi lao chộp lấy nắm đấm

cửa, xoay, giật với hết sức mình. Nó không động đậy. Tôi quay ngược lại. Amy đang tới rất gần. Tôi cố tỳ lưng vào cửa và đẩy, đẩy. Nó gí bộ mặt gớm ghiếc của nó sát mặt tôi. Tôi cố dùng tay che mặt mình.

- Cút đi! - Tôi rên rỉ van xin. - Cút đi!

Chậm rãi nó đưa tay phải lên. Sờ vào tôi.

- Khô...ông! - Tôi bật khóc.

Nó lướt bàn tay qua mặt nó. khuôn mặt nó lở ra. Tôi hét ầm lên nhắm nghiền mắt lại. Tôi không chịu nổi nữa rồi.

- Ủ-òà! - Tôi chợt nghe tiếng Amy hét.

Tôi mở mắt ra. Lại là Amy trước mặt tôi. Trên tay cô ta lủng lẳng chiếc mặt nạ quỷ bằng cao su. Mắt tôi trợn trừng muốn rơi ra ngoài. Không tin nổi vào mắt mình. Tất cả những gì diễn ra này giờ chỉ là một trò đùa.

Amy cười như muốn vỡ nhà, những giọt nước mắt giàn giụa trên má. Các cô bạn kia cũng lăn ra cười.

Amy giơ chiếc mặt nạ quỷ bằng cao su cho mọi người cùng thấy. Cô ta cầm nó đập vào vai

tôi. Amy lại cúi gập người nấc lên vì trận cười nữa. Má tôi nóng dần lên. Cả khuôn mặt tôi nóng bừng. Tôi không thể ngờ rằng mình lại mắc phải trò đùa của họ.

Pearl cười dữ nhất. Cô ta ngồi đề lên cả cây nến, cúi gập người vừa cười vừa lăn lộn. Cố lắm cô ta mới nói được đứt quãng.

- Đây là phần mào đầu...Và... Và cậu đã vượt qua.

Hừm. Tôi chớp mắt quay sang Amy:

- Tớ qua rồi hả?

Amy vẫn vang lên vì cười. Không nói được câu nào cô ta chỉ gật đầu.

Nếu thét lên và ôm lấy

đầu là đạt thì thế nào bị coi là trượt? Tôi băn khoăn tự hỏi. Tôi liếc quanh. Tất cả các cô gái khác đang nhìn tôi cười khích lệ.

- Tuyệt, tớ rất vui là đã vượt qua. - Tôi lí nhí nói.

Pearl giơ một ngón tay lên:

- Xong một.

- Cậu nói xong một nghĩa là thế nào? - Tôi vội hỏi.

- Cậu đã vượt qua kỳ kiểm tra thứ nhất. - Trudy giải thích. - Nhưng còn một đợt nữa.

- Muốn được công nhận là thành viên chính thức và bản lĩnh của nhóm chúng tớ cậu sẽ phải tham gia

cắm trại đêm ngoài trời. - Pearl giải thích.

Tôi rất thích cắm trại

ngoài trời. Nhưng liệu họ có đùa mình những trò như ban nãy không nhỉ?

- OK. - Tôi đồng ý, cố làm ra giọng thiệt tình. - Tớ nghĩ là các cậu sẽ chấp nhận tớ.

- Được. - Amy vỗ vào lưng tôi.

Violet cho tôi xem quyển sổ có dòng chữ Sách hướng dẫn các cô gái Trại Fear bìa màu xanh nước biển mạ chữ vàng. Cô ấy ngồi bắt chéo chân

cạnh Pearl. Violet giải

thích:

- Qua đợt cắm trại ngoài trời này, Lizzy à, cậu có thể kiếm được ba huy hiệu đầu tiên.

Tôi liếc sang cái băng vắt chéo người Pearl. Cô ấy có rất nhiều huy hiệu dính trên băng. Toàn là màu ấn tượng. Tự nhiên tôi cảm thấy

phấn chấn. Tôi rất muốn kiếm được vài cái huy hiệu. Mình sẽ cho Caroline xem, tôi tự nhủ.

- Liệu trong một tối tớ sẽ kiếm đủ ba huy hiệu chứ? - Tôi hỏi.

Amy phẩy tay:

- Đừng lo. Dễ ăy mà.

Cô ấy chỉ vào những chiếc huy hiệu trên băng vải của mình. Một cái có thêu hình bút lông và bảng thuốc vẽ của họa sĩ.

- Đây là huy hiệu thủ công và nghệ thuật.

Trudy chỉ cái huy hiệu bên cạnh. Nó cũng được thêu nhưng là hình những tảng đá màu xám.

- Đây là huy hiệu thu nhặt đá.

Một cái khác có hình một cô gái đang bơi sải trên mặt hồ:

- Đó là huy hiệu bơi lội. - Violet kết luận dễ như ăn bánh.

Tôi cũng phải công nhận là dường như tất cả các huy hiệu kia tôi đều có thể kiếm được. Tôi mỉm cười đầy tự tin. Cho tới khi tôi bắt gặp cái nhìn thoáng qua của Amy vào một chiếc huy hiệu khác!

CHƯƠNG 8

ột chiếc quan tài. - Tôi chỉ vào chiếc huy hiệu phía dưới chiếc huy hiệu bơi lội. - Chiếc này

có thêu hình quan tài, chiếc kia có thêu hình con dao. - Tôi lướt ngón tay sang chiếc huy hiệu kế tiếp.

Một nụ cười chậm rãi nở trên môi Amy. Cô ấy nhướn lông mày:

- Sợ ra phết đúng không?

Chiếc bên cạnh có hình dây thừng. Chắc để thắt nút? Nhưng sao sợi dây lại thắt khiểu thông lọng treo cổ vậy?

- Chúng có ý nghĩa gì?

- Cho vui ấy mà. - Pearl vuốt những chiếc huy hiệu dính trên băng màu tím. - Tất cả chỉ để cho vui thôi.

- Hay hơn nhiều kiếm mấy cái huy hiệu nấu ăn, - Amy bổ sung. - hoặc mấy cái huy hiệu làm vườn trẻ con của trại hướng đạo sinh Waynesbridge.

- Không phải mọi huy hiệu của bọn mình đều rùng rợn. - Violet khúc khích. - Chúng hoàn thiện các hoạt động của nhóm chúng mình.

- Này, Lizzy, bọn tớ nghĩ cậu là người thích những câu chuyện rùng rợn. Cậu chẳng sợ mấy cái huy hiệu vớ vẩn đúng không? - Trudy ghé sát vào mặt tôi hỏi.

- Tất nhiên là không rồi. - Tôi đáp ngay.

- Cậu chắc không? - Pearl cố tình hỏi thêm. - Bởi vì bọn tớ không muốn thu nạp trẻ con trong nhóm. - Cô ta nheo mắt vẻ nghi ngờ. - Mà này, thực ra cậu bao nhiêu tuổi?

Câu hỏi này làm tôi tức điên lên. Tôi là đứa lùn nhất trong số các học sinh lớp 7, thì sao? Có khác gì nhau chứ?

- Tớ đủ lớn để đi cắm trại ngoài trời. - Tôi trả lời vẻ giận dữ. - Và tớ cũng đủ lớn để lấy mấy cái phù hiệu kia.

Pearl cười toét miệng tới tận mang tai:

- Được, được. Bạn được nhận rồi. - Cô ấy đưa tay ra giữa vòng tròn. Các bạn khác đặt chồng tay lên. - Chúc mừng các bạn gái đã đến với Trại Fear. - Pearl hát vang.

- Chúc mừng! - Các cô bạn nhắc lại.

Tôi đặt tay tôi lên chồng tay các bạn.

Một cơn gió lạnh luồn qua phòng.

Hừ. Lạnh. Ngôi nhà cũ này thiết kế kiểu gì vậy?

- Pearl! - Trudy gọi giật khi chúng tôi buông tay nhau ra. - Cậu còn nhớ đêm nay là Đêm Chơi Khăm không?

Một vài bạn buột lên tiếng vui mừng.

- Đêm Chơi Khăm là đêm ưa thích của nhóm. - Amy thì thầm với tôi.

- Quên thế nào được. - Pearl lại toét miệng cười. - Tớ chờ đợi giờ phút này lâu lắm rồi.

- A! Tớ cũng vậy! - Mọi người hưởng ứng.

Pearl giơ tay lên và khó khăn lắm mọi người mới yên lặng trở lại. Cô ta hỏi với giọng bí hiểm:

- Đêm nay, chúng ta sẽ chơi khăm ai?

Một vài bạn giơ tay gợi ý nhưng Amy đã bắc tay làm loa và hét to:

- Vì Lizzy là thành viên mới nhất nhóm, để cô ấy chọn.

- Ý hay tuyệt. - Pearl quay sang tôi. - Thế cậu thực sự muốn chơi khăm ai?

Tôi nhìn thẳng vào mắt Pearl. Ánh lửa vàng từ ngọn nến nhấp nháy trong mắt cô ấy. Một cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng tôi. Cái cảm giác thật khó giải thích.

Tôi muốn nhìn chỗ khác, nhưng đôi mắt Pearl cứ hút chặt lấy mắt tôi. Ánh nến nhấp nháy như rục lên trong mắt Pearl.

Mắt tôi thu hẹp lại thành hai khe vừa đủ nhìn và một nụ cười tinh quái trên khóe môi.

Như có ai điều khiển ý nghĩ của tôi, tôi thì thầm:

- Caroline. Hãy chơi khăm Caroline!

CHƯƠNG 9

aroline từng là bạn cũ của Lizzy. Amy giới thiệu với cả nhóm.

Pearl nhướn lông mày:

- Từng là bạn ha? Tuyệt!

Amy đập hai tay vào nhau:

- Gửi cô ta một thông điệp với nhót bùn chúng ta chế ra.

Cô ấy dẫn cả nhóm vào trong bếp. Trên quầy bếp có đặt một cái xô sắt to trong đựng đầy chất nhót dẻo gì đó màu trắng.

- Cái gì vậy? - Tôi hỏi nhỏ Amy.

- Bột mì, bột ngô và nước. Giờ chúng ta sẽ trộn lẫn với phẩm thực phẩm màu xanh này. -

Vừa nói Amy vừa dốc ngược chai đổ chất màu xanh vào trong xô.

- Đừng quên thành phần bí mật của bùn nhót. - Trudy hét tướng. Cô ấy chen lên và thả một ít bột vào trong xô. Đồng hồ lớn bắt đầu nổ ta và kêu xì xì.

- Ôi! Hỗn hợp gì thế? - Tôi hỏi.

Pearl ấn vào tay tôi cái muôi trộn bằng gỗ:

- Tin tụi mình đi. Quấy đồng bột này lên và tụi mình sẽ gửi cho Caroline - bạn cậu.

- Đã từng là bạn. - Tôi sửa lại.

- Ừ, cho người đã từng là bạn cậu một bất ngờ.

Tôi nhúng chiếc muôi vào thùng bột nhão và khuấy thật lực. Càng quấy mạnh, đồng bột càng nổ to và xì xì mạnh hơn. Mùi bốc ra rất khó ngửi. Như là da chồn hôi ngấm dấm vậy.

Trong đầu tôi thoáng qua ý nghĩ độc ác là đổ tất cả đồng bột này lên đầu Caroline.

Ý nghĩ làm tôi chột ngừng quấy. Trời! Tôi chưa từng có ý nghĩ kiểu như vậy trong đời. Cái ý nghĩ độc ác quái quỷ ấy từ đâu ra nhỉ?

Pearl đập vào vai tôi:

- Quấy tiếp đi. - Cô ta ra lệnh. - Làm xong bọn mình sẽ qua chỗ Caroline và tặng cho cô ta một món quà thật ấn tượng.

- Chúng ta sẽ gửi cho cô ta một thông điệp. Trudy vừa quấy vừa nói. - Một thông điệp mà cô ta sẽ không bao giờ quên.

Cái ý nghĩ ác độc ấy lại thoáng qua đầu tôi một lần nữa. Tôi sẽ viết những gì tồi tệ nhất vào cổng nhà Caroline bằng chất bột dẻo này. Sau đó mình chạy. Hừm, chẳng bao giờ gột sạch được cái chất phẩm nhuộm màu xanh này ra khỏi cổng. Hay đấy. Tôi thầm nghĩ.

Priscilla và Violet lễ mễ bê thùng bột đã ngoáy ngang qua bếp:

- Bọn tớ xong rồi.

Pearl ra lệnh:

- Được rồi, mọi người hãy đổ ra!

Tất cả có ba xô chất nhót. Cả nhóm đi bộ dọc theo phố Fear, tôi và Amy xách xô đi giữa hai đứa.

Tôi bảo họ:

- Caroline sống ở phố Pone Ridge cách nhà tôi hai dãy.

Bọn tôi vượt qua cầu Mill, lặng lẽ xuyên qua khu Waynesbridge. Chúng tôi đi nép bên lề đường để không ai nhìn thấy.

Ngôi nhà hai màu nâu và trắng của Caroline nằm ở giữa dãy. Cửa sổ tầng hai và bếp phía sau vẫn sáng đèn. Tôi biết là Caroline vẫn ở nhà.

- Khi đến nơi, - Amy thì thầm. - Cậu cứ đi thẳng tới cổng. Bọn mình ở ngay sau lưng cậu.

Tôi gật và đưa ngón cái ra hiệu đồng ý với Amy.

Tim tôi đập thành thịch vì phấn khích. Một vài giây nữa thôi Caroline sẽ nhận được bức thông điệp bừa bộn nhót - và thế là mối thù tôi đã trả xong.

Cả bọn tới rìa bãi cỏ. Vừa bê xô tôi vừa dẫn cả hội tới cổng trước. Cả nhóm theo sau.

Trong tôi lại dấy lên cảm giác đen tối, tội lỗi. Tôi cảm thấy như một đám mây che phủ suy nghĩ của mình vậy. Kệ, mặc kệ. Tất cả những gì tôi nghĩ là cho Caroline biết tay. Đổ vào đầu cô ta.

Tôi quì gối trước cổng nhà Caroline múc ra một thìa bừa bộn nhót. Viết gì bây giờ nhỉ? Tôi muốn tìm những từ ngữ kinh tởm nhất để Caroline thấy đau đớn uất ức.

Bỗng Trudy bước vượt lên trước tôi.

- Gượm đã! - Tôi thì thào. - Cậu làm gì đấy?

Không thèm trả lời tôi. Trudy ấn chuông cửa. Tôi nhồm dậy:

- Cậu điên à? Bố Caroline sẽ ra và tóm chúng ta mất!

Cùng lúc cả nhóm tản ra. Một số trốn trong bụi cây. my nấp sau xe của bố Caroline.

Tôi chỉ đủ thời gian đứng khuất dưới bóng cây liễu rủ. Cửa trước kẹt mở. Tôi hơi nhô ra khỏi đám lá lòa xòa. Có ai đó đang đứng ở bậc cửa.

Từ chỗ nấp của mình tôi không thể nhìn rõ mặt người đó. Nhưng tôi vẫn thấy cái áo màu xanh nước biển.

Caroline!

Cô ấy bước hai bước ra phía cổng tối. Có lẽ cô ta đang xem ai vừa bấm chuông.

Không hiểu sẽ diễn ra cái gì đây? Tôi băn khoăn tự hỏi. Những cô gái trại Fear đang âm mưu gì đây?

Đột nhiên tôi thấy mấy bụi cây lay động. Toàn bộ nhóm đã đứng lên từ chỗ nấp của họ.

Trudy giơ tay lên trên hàng rào. Pearl đứng ngay cạnh cổng, mảnh vải chéo bắt sáng từ trong nhà Caroline phát ra màu tím.

Amy lặng lẽ bước ra từ sau xe. Cô ta cầm xô bùn nhót trong tay.

Nhìn bọn họ tôi chợt nhận ra.

Họ chẳng có vẻ gì là đi gửi thông điệp. Họ đang chuẩn bị đổ đồng bùn nhót lên Caroline!

Đúng cái cách mà tôi đã nghĩ.

Cái cảm giác đne tối trong đầu tôi giờ biến mất sạch. Họ không thể làm thế được. Điều gì sẽ xảy ra nếu cái đồng bùn nhót đó làm Caroline kinh sợ. Tôi thực sự không muốn làm tổn thương cô ấy.

Tôi trườn ra khỏi chỗ nấp của mình và hét lên:

- Dừng lại.

Nhưng trước khi tôi kịp ngăn lại.

Toẹt!...

CHƯƠNG 10

ống bùn nhót từ ba hướng bay vèo tới đập bộp vào Caroline.

Chất lỏng sền sệt màu xanh chảy nhầy nhụa trên đầu Caroline. Đầy tay và cả chiếc áo phông màu xanh mà bạn ấy ưa thích.

Tôi mừng khi không nhìn thấy mặt cô ấy. Tôi biết là cô ấy rất giận dữ. Và sợ nữa.

- Chạy! - Amy hô.

Tôi phóng khỏi nhà Caroline nhanh hết cỡ. Các thành viên còn lại trong nhóm chạy nhảy sau lưng tôi. Bọn họ vừa chạy vừa cười vang.

Tôi cúi đầu và guồng chân chạy một mạch. Tôi phải chạy thật nhanh - trước khi Caroline có thể nhìn thấy tôi! Nếu bạn ấy thấy, bạn ấy sẽ không bao giờ, không bao giờ thêm nói chuyện với tôi.

Chúng tôi tản ra trên cầu mill. Chốc lát bọn tôi đã trở lại ngôi nhà trên phố Fear.

Tôi nặng nhọc bước lên cái cầu thang ọp ẹp cũ kỹ và cúi xuống thở hổn hển.

Tôi có cảm giác thật tồi tệ. Trò Chơi Khăm này ban đầu tôi cứ tưởng là vui nhưng không phải thế tí nào. Tôi có cảm giác nó thô bạo.

Tôi muốn nói một chút về điều này. Nói về các cô gái ở đây. Tôi thực sự chẳng thích Đêm Chơi Khăm và tôi sẽ không bao giờ làm lại điều đó. Nhưng Pearl không cho tôi cơ hội từ chối.

- Nhanh lên, cả hội đang đợi cậu trong phòng. - Pearl ra lệnh, chỉnh lại cái băng chéo màu tím. - Đã đến lúc bế mạc cuộc gặp tối nay rồi.

Mười hai cô gái đứng thành vòng tròn, im lặng. Họ nắm chặt tay nhau.

Và Pearl bắt nhịp bằng giọng hát trầm, kì bí:

Mười ba cô gái cắm trại đêm

Rừng thì tối, dưới chân bùn êm.

Các thành viên khác đồng ca.

Gia đình đợi hoài mà không thấy

Các cô đi đâu trong sương đêm

Tóc gáy tôi dựng ngược cả lên. Họ đang hát về mười ba cô gái cắm trại đêm và mất tích một trăm năm trước! Quái đản! Họ hát tới câu cuối như một lời cảnh báo:

Nếu cắm trại đêm trong rừng Fear

Theo mười ba cô bạn không về.

Cuối cùng, Cuộc họp kết thúc.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là toàn chuyện quái đản!

Amy không đi cùng tôi trở lại Waynesbridge. Cô ấy nói sẽ ngủ lại nhà Trudy tại Shadyside. Tôi phải đi qua phố Fear một mình. Bây giờ là mười giờ đêm.

Tôi phi tới cầu trong khoảng thời gian kỷ lục. Tôi chạy chậm lại trên cầu, bỗng nhiên mắt tôi chói lòa vì đèn pha ô tô.

Chiếc xe hòm! Nó đỗ xịch ngay trước mặt tôi. Vẫn cái bà lái xe kỳ quái ngồi sau vô-lăng.

Bà ta không nhìn tôi. Nhưng bà ta đưa ngón tay cái ra hiệu chỉ ra ghế sau.

- Lên xe. - Bà ta ra lệnh.

Tôi lưỡng lự.

- Không nghe thấy gì à? - Bà ta gằn giọng. - Tôi bảo - lên xe.

Tôi trèo lên ghế sau và kéo sập cửa. Chúng tôi từ từ qua cầu Mill.

Tôi cũng chẳng cố bắt chuyện với bà ta. Tôi chỉ muốn về ngay nhà và lên giường. Cần có thời gian để xem xét cái nhóm các cô gái Trại Fear này. Sau những gì đã xảy ra, tôi không chắc mình còn muốn là thành viên của họ nữa hay không.

Ty tôi thích truyện kinh dị nhưng mấy cô gái này làm tôi thấy rùng rợn. Quá lạnh lùng. Quá tàn nhẫn.

Khi chiếc xe thả tôi trước nhà, tôi trườn xuống và phốc ngay vào trong. Rốt cuộc đã tới nhà!

Bố, mẹ tôi đang ngồi trên ghế xem bản tin cuối ngày. Thấy tôi chốt cửa và luồn dây xích.

Bố tôi nhướn mày:

- Khóa cửa ngăn lũ quỷ bên ngoài hả Lizzy?
- Vâng. Bố cứ cho là thế đi. - Tôi trả lời
- Buổi gặp mặt thế nào?- Mẹ hỏi.
- Bình thường. - Tôi nói nhỏ và treo chiếc áo khoác bỏ lên mắc.

Mẹ tôi cau mày:

- Nghe giọng con có vẻ không vui.
- Con hơi mệt. - Tôi đáp lại và quay thẳng về phía cầu thang.

Tôi không muốn nói tí gì về buổi gặp mặt này. Tôi sợ rằng tôi sẽ lộ ra bí mật về Đêm Chơi Khăm. Thế thì rắc rối to.

Vừa tới chân cầu thang lại nghe thấy tiếng bố tôi.

- Ôi Lizzy, bố suýt quên. Caroline gọi đấy. Nó nói con gọi ngay cho nó.

Tôi thấy như có ai đâm vào tim tôi vậy.

- Caroline ạ? - Tôi hỏi lại, Giọng hoang mang.
- Nó bảo con về muộn cũng gọi ngay cho nó.
- Ôi không! - Tôi lẩm bẩm, Buông tay ra khỏi lan can cầu thang.

Cô ấy đoán ra tôi.

Đống bùn... Cô ấy biết tôi làm.

CHƯƠNG 11

ôi liếc vào phòng bố mẹ tôi có điện thoại.

Tôi phải gọi cho Caroline, tôi thăm nhủ. Tôi phải xin lỗi bạn ấy. Hoặc chí ít thì cũng giải thích cho bạn ấy rõ.

Tôi đặt tay vào ống nghe:

- Gọi đi.

Tôi cũng chẳng cần nghĩ số. Ngón tay tôi tự nó lần nút bấm quen thuộc 555-4239.

Một tiếng chuông. Tim tôi giật lên trong lúc đợi người nhắc máy.

Hai tiếng chuông.

Nhanh lên, Caroline. Tôi mong giờ phút này qua mau.

- Nhà ông Hurt, Caroline nghe ạ.

Đúng là cô ấy. Tôi không biết mình phải làm gì?

- A lô? - Caroline có vẻ bực mình. - A lô ?

Lúc này hoặc không bao giờ.

Tôi nói thật nhanh:

- Caroline, tớ Lizzy đây.

- Lizzy à! - Caroline hét to.

Tôi co rúm lại. Ôi không. Bắt đầu rồi.

Nhưng thay vì la hét với tôi, Caroline phá lên cười:

- Cậu không thể biết được chuyện gì vừa diễn ra ở nhà tớ.

Tôi nhăn trán. Sao bạn ấy lại cười nhỉ?

- Tớ đã gọi ngay cho cậu. - Caroline tiếp tục. - Thằng Chip, em tớ, nó... nó... ha ha buồn cười

không thể tả. - Caroline lại cười một chập trước khi nói hết câu. - Lizzy, Chip đã bị một xô bùn ập vào người!

- Chip bị à? - Tôi vội hỏi. - Thằng Chip em cậu á?

- Ừ! Chà, Lizzy, nếu cậu nhìn bộ dạng nó. Từ đầu đến chân nó phủ đầy bùn keo xanh nhớt. -

Caroline lại cười đến mức thở khục khịt.

Tôi cầm ống nghe đứng trân tại chỗ. Thăng Chip?

Thôi đúng rồi, hẳn là nó mặc cái áo phông cùng màu với cái áo của Caroline. Hai chị em bạn ấy cao bằng nhau. Lúc đấy tôi đã quên không nhìn vào mặt người đứng ở cổng...

Tôi thả phịch người xuống giường. May quá! Không lo nữa rồi.

Đến lượt mình, tôi cũng bắt đầu cười khúc khích với Caroline. Phần vì tôi thấy nhẹ nhõm. Phần vì nghe tiếng cười nắc nhen của Caroline. Thật là thoải mái khi được nói chuyện trở lại với cô ấy.

- Này, cậu có tưởng tượng được không, người nó đầy mùi. - Cô ấy hét tướng lên trong điện thoại. - Tớ không biết đó là chất gì nữa, nhưng...

- Nghe này Caroline. - Tôi cắt ngang. - Tớ xin lỗi cậu về chuyện tớ to tiếng với cậu chiều nay, thực ra tớ rất vui vì cậu được nhận vào nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge. Tớ đã xử sự như một đứa trẻ con.

Carolin ngưng bật. Cô ấy đổi giọng hoàn toàn: Không nghe thấy tiếng cười của Caroline.

- Tớ cũng xin lỗi cậu. Tớ biết là cậu đã rất buồn mà tớ thì không giúp được gì cả. Lẽ ra cậu phải được chọn vào nhóm. Thật khờn công bằng.

- Thôi bọn mình không nói về chuyện này nữa. - Tôi nói giọng kiên quyết. - Cậu là bạn tốt nhất và thân nhất của tớ. Và tớ muốn mãi mãi như vậy.

-Tớ cũng vậy. - Caroline đồng ý. Và lại bắt đầu cười khúc khích. - Cậu còn nhớ bài hát tình bạn mà chúng ta hay hát hồi lớp hai không?

- Có. - Tôi đáp và hát luôn:

Chúng ta là bạn thân

Bạn của nhau mãi mãi.

Caroline hòa nhịp vào chúng tôi cùng hát cho tới tận lời cuối. - Bạn, bạn thân!

Cả hai cùng cười. Bỗng nhiên tôi thấy lòng thật nhẹ nhõm và thanh thản. Rốt cuộc chúng tôi lại làm lành trở lại.

- Thế buổi gặp mặt đầu tiên với nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge thế nào? - Tôi hỏi.

- Cậu muốn nghe thật không? - Caroline hỏi.

- Có chứ. - Tôi đáp lại. Thành thực tôi rất muốn biết như thế nào.

- Nói thực ra buồn chết đi được. - Caroline nói. - Tớ muốn là thành viên Hướng đạo sinh chừng nào tớ thấy nhóm còn vui vẻ.

- Cậu đã làm cái gì? - Tôi hỏi.

- Bọn tớ ngồi vòng quanh trong phòng khách nhà Sitwell, nhấm nháp mấy tách trà và giới thiệu lẫn nhau.

- Cậu lại đùa rồi! - Tôi cười khúc khích.

- Thật đấy. Cậu tưởng tượng được không? Bọn tớ giới thiệu tên họ như là chưa từng biết nhau vậy. - Tôi đoán được bằng giọng nói như vậy chắc mắt Caroline đang lộ vẻ thất vọng.

- Sao các cậu lại phải giwowis thiệu lẫn nhau?

- Cô Sitwell cho rằng bọn tớ phải học cách cư xử. Vì thế từng đứa phải đứng lên và kể một câu chuyện ngắn về bản thân và gia đình. - Caroline kéo dài giọng. - Chán-chết.

- Các cậu có chơi trò gì không?

- Không. Arden chia bánh bích qui và kem màu hồng cho cả hội. Bọn tớ nhấm nháp trà và sau đó về nhà.

Tôi lắc đầu:

- Thật ngạc nhiên. Cuộc gặp của tớ hoàn toàn khác.

- Cuộc gặp của cậu? Cậu đi dự buổi gặp nào vậy?

Tôi quên khuấy mất là Caroline không biết về nhóm các cô gái Trại Fear. Tôi kể một lèo cho bạn ấy nghe từ lúc tôi chạy về nhà thế nào. Tôi cũng kể về chiếc giấy mời rùng rợn với những chữ lò mò tự nhiên nổi lên ở cuối tờ giấy. Caroline đồng ý là khá kỳ quái.

Tôi kể tiếp về ngôi nhà cổ nát ở phố Fear với căn phòng họp lớn của nhóm bên trong. Tôi nói cả những chuyện rùng rợn mà tôi được nghe, về cắm trại đêm, nhưng tôi không kể với Caroline về Đêm Chơi Khăm.

Caroline cười có vẻ phấn khích:

- Chuyện kinh dị, đồ vật rùng rợn và cắm trại đêm - nghe thú vị quá đi mất.

- Cực kì thú vị. - Tôi bốc lên phụ họa. Tôi quả thực không muốn tiết lộ với Caroline rằng nhóm Trại Fear không đơn giản toàn những chuyện vui vẻ. Với tôi, đôi lúc họ tỏ ra rất tàn nhẫn. Kỳ thực tôi vẫn thấy bị tổn thương vì không được tham gia nhóm Waynesbridge. Tôi không thể không nói tốt về Trại Fear. - Tôi muốn chứng tỏ cho Caroline rằng nhóm của tôi cực kỳ hơn nhóm của bạn ấy.

- Cô Sitwell cho bọn tớ xem những tấm huy hiệu mà bọn tớ sẽ phải cố. Làm bánh, trồng nahf, làm vườn. Vô vị nhỉ? Mới đầu tớ nghĩ đấy là nhóm Hướng đạo sinh đầy thử thách, nhưng bây giờ hóa ra là nhóm những học sinh cần bám váy mẹ. - Caroline kết luận.

Tôi nghĩ ngay tới những chiếc huy hiệu Trại fear và thoáng rùng mình. Mấy cái huy hiệu làm bánh kia chưa hẳn đã chán ngắt.

Nhưng tôi không để Caroline biết tôi đang nghĩ gì.

- Thật vô vị. - Tôi đồng tình.

- Ước gì tớ được tham gia nhóm của cậu. - Caroline thổ lộ giọng tiếc nuối. - Cậu thật là may. Tớ nghĩ nhóm của tớ sẽ chẳng bao giờ cắm trại ngoài trời. Trừ phi sân trại là sân nhà tiện nghi

ngày lễ.

Tôi bật cười. Caroline nói đúng. Khó mà tưởng tượng ra cảnh Shannan, Arden, hoặc bất kì thành viên nào của nhóm Waynesbridge đi bộ đi đâu xa hay là ngủ một mình trên đất ngoài trời giá lạnh.

- Lizzy này. - Caroline lên tiếng. - Cậu có nghĩ rằng sẽ rất ổn nếu cả hai bọn mình chung một nhóm.

- Ý cậu bảo là nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge à? - Tôi vội hỏi.

- Ôi quên nó đi. Tớ muốn gia nhập nhóm những cô gái Trại Fear!

Ôi trời. Tôi há hốc miệng. Tôi không ngờ kế hoạch của tôi làm Caroline ghen tị lại hiệu quả thế!

- Cậu có nghĩ là họ đồng ý cho mình tham gia không? Bọn họ nghe có vẻ cực kỳ rùng rợn huyền bí. - Caroline hỏi.

Rùng rợn, huyền bí. Cô ấy không hề biết đã nói đúng bản chất nhóm Hướng đạo sinh này.

- Hừm, Caroline. - Tôi ậm ờ. - Tớ không biết nữa.

- Sao cậu lại không biết? - Caroline cắt ngang.

- Chậc. - Tôi không biết nói thế nào. - Ờ. Nhóm các cô gái Trại Fear không phải ai cũng nhận.

Phải được mời đích danh cơ.

- Ý cậu là gì thế. Họ không muốn nhận tớ phải không?

- Không, tớ không có ý như vậy. Tớ chỉ...

Caroline lại cắt ngang.

- Lizzy, Tớ biết cậu đang nghĩ gì. Cậu đang cố lảng tránh tớ. Cậu vẫn còn giận đúng không?

Vì thế mà cậu không muốn tớ tham gia nhóm!

Trời ạ! Ngay cả bản thân mình, tôi cũng không chắc tôi có muốn ở trong nhóm Trại Fear hay không nữa. Tôi bây giờ trong tình trạng há miệng mắc quai. Nếu tôi không cố kết nạp Caroline vào nhóm, chúng tôi sẽ lại cãi nhau. Mà thực tế thì chúng tôi cũng vừa trải qua một bữa học hặc với nhau.

- OK. - Tôi rầu rĩ đồng ý. - Tớ sẽ cố thuyết phục họ.

Tôi quyết định đưa Caroline đi gặp Pearl. Rốt cuộc thì mẹ của Pearl là người phụ trách nhóm. Vả lại, tôi cũng chẳng biết tìm Amy và các cô gái khác ở đâu.

Đêm hôm sau, sau khi ăn tối, Caroline đợi tôi ở đầu đoạn rẽ. Chúng tôi cùng nhau đi bộ qua cầu Mill tới Shadyside.

- Phố Fear. - Caroline đọc to khi thấy biển tên phố.

Tôi gật đầu:

- Chúng ta tới số nhà 333.

Caroline run run:

- Phố này là nơi rùng rợn nhất trong cả hai vùng Shadyside và Waynesbridge. Có khi rùng rợn nhất thế giới!

Chúng tôi đi qua ngôi nhà đầu tiên - và nghe thấy một tiếng gào rợn người. Một con gì đó màu sẫm chạy qua bãi cỏ và biến mất trong màn đêm.

- Chỉ là con mèo thôi. - Tôi nói với Caroline, cố làm ra vẻ tự tin.

Caroline quay trước quay sau kiểm tra xem có gì đằng trước hay đằng sau cô ấy không.

Hai đứa đi xuôi xuống phố, lại bắt đầu nghe tiếng cửa sổ đều đều đập vào tường bên cửa căn nhà gỗ nào đó. C...ạch! Cạch! Cạch!

Sao nó lại kêu kiểu đó nhỉ? Tôi băn khoăn tự hỏi. Tôi chẳng thấy tí gió nào.

Caroline bấu chặt lấy tay tôi:

- Còn xa lắm không?

- Ngay đây thôi. - Tôi trả lời. Tôi nhớ rõ buổi gặp hôm qua khi mấy cơn gió mạnh xô đẩy tôi tới nghĩa trang phố Fear. Ngay cạnh chiếc cổng số 333.

Caroline liếc con số trên ngôi nhà gần nhất 331.

- Đúng rồi. - Tôi nói. - Có nghĩa là ngôi nhà tiếp theo.

Nhưng khi hai đứa tới ngôi nhà bên cạnh nó không giống ngôi nhà tôi thấy hôm qua. Những thanh gỗ dán đóng đinh chặn cửa ra vào. Vòm cửa trước cũng bị sập một đoạn.

- Nó đây à? - Caroline cau có hỏi.

- Không. - Tôi chỉ tay vào tấm biển sắt đóng đinh cạnh cửa trước. - Cậu thấy gì không? Số 335.

Caroline quay một vòng.

- Thế 333 ở đâu

- Tớ cũng không rõ. - Tôi lắp bắp. Tôi bước hai bước ra phố và liếc mấy số nhà bên kai phố: 332 và bên cạnh 334.

Caroline ngẩng đầu nhìn căn nhà gỗ.

- Vậy nó phải là 333 chứ.

- Nhưng không phải. - Tôi cãi. - Ở đây biển số là 335.

- Có khi họ đánh số lại. - Caroline kéo tôi ra đường. - Có cái nào trông giống không?

Tôi lắc đầu. Không. Chẳng nhà nào giống cả. - Tiếp theo là 337, 339 và sau đó là nghĩa trang.

- Thế số 333 ở đâu? - Caroline gặng hỏi.

Tôi lúng túng lắc đầu:

- Nó biến mất rồi. - Tôi lẩm bẩm. - Hoàn toàn biến mất!

CHƯƠNG 12

Caroline chống tay vào hông.

- Nào Lizzy đừng đùa nữa, nhà cửa không thể tự nhiên biến mất được. Ngôi nhà nào mới thực là nơi bọn mình cần đến?

- 333 phố Fear. - Tôi khẳng khẳng. - Nhưng nó không có ở đây!

Mặt Caroline bắt đầu đỏ lên báo hiệu cô ấy đang giận dữ thật sự:

- Cậu cố tình làm thế! - Caroline hét lên. - Cậu vẫn giận tớ. Tớ thề là cậu đã dựng lên cái nhóm Trại Fear để kéo tớ đi vào phố Fear này!

- Không, không hề. - Tôi thanh minh. - Chỉ mới đêm qua thôi tớ còn dự buổi gặp mặt ở 333 phố Fear mà.

Caroline đảo mắt:

- Hừm, cậu chắc không đấy?

Tôi vội giơ tay phải:

- Caroline, tớ thề là tớ nói thật.

Caroline đứng hẳn lên hè đường nhìn tôi:

- Tớ không tin cậu.

- Được thôi. - Tôi bật tay. - Không thì thôi. - Tôi quay bước trở lại trên hè phố. Có thể ngôi nhà 333 phố Fear sẽ xuất hiện một cách kỳ bí.

Nhưng nó không xuất hiện.

- Cậu không thể bỏ tớ lại đây được. - Caroline vừa đuổi theo tôi vừa phàn nàn.

- Tớ không bỏ cậu. - Tôi phản ứng. - Tớ chỉ cố tìm ngôi nhà đó thôi. Tớ đã ở đó cả đêm qua.

Mẹ tớ còn thấy tấm giấy mời. Không tin cậu hỏi mẹ tớ mà xem.

Caroline nhìn xuôi xuống phố chỗ ngôi nhà đang có cánh cửa đập kéo kẹt.

- Thế cho tớ biết ngôi nhà biến mất thế nào nào? - Cô ấy thì thầm. - Cậu giải thích đi.

Tôi xọc tay vào tóc:

- Tớ không thể giải thích nổi. - Tôi hừ hừ. - Chẳng hiểu nó ra sao nữa.

Ngọn đèn đường duy nhất đang rọi sáng phố Fear bỗng nhiên tắt phụt.

- Ôi, không. - Caroline bấu chặt lấy tay tôi. - Lizzy, chuyện gì xảy ra thế?

- Tôi không biết. - Tôi run run trả lời. - Nhưng tôi sẽ không đi loanh quanh để tìm ngôi nhà đó đâu.

- Ra khỏi đây thôi. - Chúng tôi hét lên một lượt. Caroline và tôi chạy ra khỏi Shadyside, chân dẫm vào đá vào vỉa hè kia. Tôi biết rằng lẽ ra tôi không nên quay lại phố Fear. Tôi biết điều đó.

Chúng tôi chạy hết sức ra khỏi dãy phố. Phía trước cầu Mill lơ mờ trong bóng đêm. Phù, ngón chân tôi đã đặt lên mặt cầu gỗ.

Đến giữa cầu, Caroline dừng lại thở hổn hển gần như tắt hơi.

- Bọn mình thoát rồi... Hờ... Bọn...

Caroline im bặt. Tôi nhìn theo mắt Caroline. Một cánh tay thò ra từ bóng cây cầu.

Đến lượt tôi bấu chặt lấy tay Caroline. Ai đang đến đây?

- Lizzy! - Một giọng cất lên từ trong bóng tối.

Tôi hấp háy.

- A... Amy? - Tôi hỏi giọng run run. - Có phải cậu đấy không?

- Ú ừ đó đây. - Amy trả lời, nháy ra chỗ hai đứa bọn tôi.

- Cậu làm gì ở đây? - Tôi hỏi.

- Tôi đến nhà Trudy sau khi tan học. - Amy giải thích cho Caroline và tôi, - Tôi đang về nhà.

- Nhà Pearl có chuyện gì vậy? - Tôi buột miệng.

Amy cau mày:

- Cậu nói về cái gì thế?

- Nhà của Pearl, nhà số 333 phố Fear ấy, giờ không còn nữa! Tôi quần đi quần lại phố Fear không biết bao nhiêu lần. - Tôi hơi bốc lên một tí. - Và tôi không thể tìm thấy nó. Nó không còn ở đấy nữa!

- Tất nhiên là nó ở đấy. - Amy cười nói. - Cậu đã bỏ qua nó thôi. Xem lại đi, Lizzy!

Caroline giật tay tôi :

- Lizzy, cậu định không giới thiệu bọn tôi với nhau à? - Cô ấy thì thầm.

- À, ừ, ừm. Caroline, đây là Amy. - Tôi lắp bắp. - Amy, đây là Caroline.

- Caroline? - Amy nhắc lại. Cô ấy nhướng lông mày.

Tôi nuốt nước bọt. Tôi đã quên khuấy vụ Đêm Chơi Khăm.

Tôi vội lấp liếm trước khi Amy đề cập đến chuyện đó trước mặt Caroline.

- Chuyện thế này, Caroline được mời tham gia nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge. - Tôi giải thích. - Nhưng cô ấy thấy nhóm ấy quá buồn tẻ. Khi tôi kể về nhóm mình, Caroline thấy rất thích thú. Vì thế tôi đã dẫn cô ấy đi gặp Pearl.

- Cậu kể với cô ta về nhóm bọn mình à? - Amy hỏi và nhìn Caroline.

Caroline mỉm cười và gật đầu:

- Lizzy nói sẽ xin cho mình vào nhóm.

- Tớ muốn đề nghị để Caroline tham gia nhóm bọn mình, - Tôi bổ sung. - Nếu không có vấn đề gì.

Amy tròn tròn mắt:

- Không đời nào. Không thể được, - cô ấy phản đối.

- Sao lại thế? - Tôi giật mình hỏi. Sao cô ấy nói phũ phàng thế nhỉ? - Các bạn nhận tớ mà có biết tớ là ai đâu?

- Mười ba. - Amy nói nhỏ. - Chỉ mười ba mà thôi.

- Hừm? Cậu đang nói cái gì vậy?

- Chỉ mười ba cô gái. Không hơn. - Amy đáp, giọng cực kỳ nghiêm trọng.

Caroline quay sang tôi, Tôi biết là bạn ấy rất giận và bối rối:

- Cậu lạc bộ cái kiểu gì thế này? - Cô ấy hỏi. - Các bạn không thể có hơn mười ba cô gái?

Nghe thật bí ẩn thật đấy. Tớ đi đây.

Cô ấy đi vòng qua Amy và sải bước dài qua cầu.

- Caroline, đợi đã! - Tôi gọi với theo. Nhưng cô ấy không trả lời.

- Cậu không linh động một chút được à? - Tôi nài nỉ Amy.

- Amy lùi lại một bước. Cặp mắt đen của cô ta mở to kinh khủng. Bộ dạng cô ấy như... dọa dẫm tôi vậy.

- Không. Bọn tôi không thay đổi được. Không bao giờ. Mười ba. Phải là mười ba.

Caroline nói đúng. Cậu lạc bộ này quá bí ẩn. Tôi định mở miệng tranh cãi tiếp thì...

Một tia chớp lóe lên trong đầu tôi.

Chính thế! Đây chính là cách tôi ra khỏi nhóm Các cô gái Trại Fear. Tôi có thể ra mà không bị coi là kẻ nhút nhát.

- Amy nghe đây. - Tôi nói. - Hoặc cả Caroline và tớ gia nhập nhóm Trại Fear, hoặc tớ không tham gia nữa.

Amy giật nảy mình cứ như là vừa lãnh một cú đấm vào bụng vậy.

- Cậu... Ý cậu là cậu sẽ không làm thành viên của bọn tớ nếu Caroline không được nhận?

Tôi khoanh tay trước ngực và gật đầu.

Vẻ dọa dẫm của Amy chợt biến mất. Cô ấy nhe răng cười.

Nụ cười, thú thật là trông ghê rợn.

- Chà. - Cô ta trả lời. - Bọn tớ không thể mất cậu đúng không?

Giọng cô ta làm tôi dựng tóc gáy.

Amy nhắm mắt một thoáng. Dường như cô ta suy nghĩ rất lung.

Tôi chuẩn bị nói lời tạm biệt.

Bỗng một tiếng thét xé ruột đâm thủng màn đêm.

CHƯƠNG 13

ái gì thế? - Tôi bật khóc.

Tôi guồng chân thật lực tới cầu và nhìn xung quanh. Hình như tiếng thét phát ra từ gầm cầu. Tôi lo sợ có ai đó ở dưới cầu. Tôi không thể biết được vì mọi thứ đều tối thui.

- Amy, cậu có nghe thấy tiếng thét vừa rồi không? - Tôi sụt sịt.

Amy không đáp. Đi tiếp.

- Cậu không nghe thấy tiếng thét à? - Tôi hỏi lại.

- Tiếng thét nào? - Dưới cầu vọng lên tiếng một cô gái. - Tớ chẳng nghe thấy tiếng thét nào.

Cậu nghe thấy à?

- Đừng có đùa. - Lại một giọng nữa cất lên từ dưới cầu. - Chẳng có ai hết.

Mấy giọng này nghe quen quen. Tôi chạy quanh qua cầu và bước xuống bậc bờ sông.

Mấy ngón tay mờ mờ quều quào trước mặt tôi. Tôi sợ thất cả hồn.

Và một người bước ra dưới ánh đèn trên cầu.

Đó là Trudy!

Bây giờ, tôi đã có thể thấy toàn bộ các cô gái trại Fear đã ở đây. Họ đứng thành nhóm đối diện với tôi.

- Các cậu làm gì dưới cầu thế? - Tôi hỏi.

Trudy chỉ vào một đồng thùng soda bỏ đi và mấy mảnh bìa các-tông:

- Bọn tớ đang làm sạch sông Conononka. Chúng tớ bảo với cậu tối qua còn gì, nhớ không?

- Đây là công việc phải làm để kiếm huy hiệu Cứu lấy trái đất. - Violet giải thích.

Cái gì? Tôi hoàn toàn bối rối.

- Không ai trong số các cậu nghe thấy tiếng thét à? - Tôi hỏi.

Trudy nhún vai:

- Khi đứng ở bờ sông cậu sẽ nghe thấy rất nhiều tiếng động kỳ quái. Có thể là tiếng kêu của con vật gì đó.

Tôi cau mày. Tiếng thét đó không giống tiếng thú kêu. Nghe như tiếng kêu của cô gái nào đó.

Tôi quan sát Trudy xé những mảnh giấy vụn và vứt vào trong chiếc túi nhựa lớn. Các thành viên khác cũng làm theo.

Mọi thứ diễn ra có vẻ bình thường một cách hoàn hảo. Nếu có gì đó khác thường, nhóm Trại Fear sẽ không thể hành động như thế.

- Lizzy, cậu có thể đưa cho tớ hộp các-tông được không? - Priscilla gọi. - Cẩn thận đấy, cái hộp ấy ướt sũng.

- OK. - Tôi đáp lại. Tôi nhặt chiếc hộp và thả nó vào bao tải. Tôi lại liếc cả nhóm.

Mọi người trông có vẻ hoàn toàn bình thường.

Tôi vẫn thấy có gì đó khác thường. Có ai đó biến mất.

Ai nhỉ?

Tôi đi lách qua cả nhóm, đếm từng khuôn mặt.

- Pearl. - Tôi nói to. - Không có Pearl.

Không ai trả lời. Thậm chí không ai thèm nhìn tôi.

Tôi vỗ vai Amy:

- Pearl đâu rồi?

- Nhóm chúng ta nhất chí dọn dẹp sạch khu dưới gầm cầu Shadyside. - Amy nói.

Hừ? Cô ta hoàn toàn tảng lờ câu hỏi của mình!

- Tuyệt vời. Nhưng Pearl đâu? - Tôi hỏi lại.

- Được rồi, mọi việc đã xong. - Trudy tuyên bố. - Hãy nhắc lên và đi ra.

Gượng đã! Sao không ai trả lời tôi? Tôi muốn hét lên. Nhưng tôi không thể. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Mọi thứ trở nên rắc rối.

Có gì sai với mình chẳng? Tôi tự hỏi. Có thật là tôi đã không nhìn thấy hoặc nhầm cả một tòa nhà? Có thật là tôi đã quên lời tuyên bố buổi gặp hôm nay? Phải chăng tôi đã nghe thấy những tiếng thét?

Tôi lắc đầu, cố gắng tỉnh táo trở lại. Tôi ngoái lại nhìn con sông thêm một lần nữa. Dưới ánh trăng dòng sông như những dải màu đen cuộn cuộn chảy.

Tôi chợt thấy có vật gì đó dưới nước. Thứ gì đó làm bằng vải tím.

- Ôi, không. - Tôi buột miệng.

Đó là khăn quàng của Pearl.

- Các cậu, - tôi gọi. - Xem kìa!

Nhưng không còn ai quanh tôi. Nhóm Các cô gái Trại Fear đã biến mất.

CHƯƠNG 14

ì không! Những cô gái Trại Fear đã về nhà hết! Tôi chỉ còn một mình.

Tôi cuống cuống ngoái lại nhìn dòng sông xem mảnh vải tím có còn đó không.

Nó cũng đã trôi mất.

Tôi cố nhìn chòng chọc vào dòng nước lạnh giá. Không biết Pearl có đang lững lờ trong đó không?

Nhưng dòng sông vẫn lững lờ trôi dưới cầu. Không có bất cứ thứ gì phá vỡ mặt sông đen ngòm tĩnh lặng.

Khi trèo lên cầu tôi chợt nghĩ có thể tôi đã nhìn thấy cái gì đó không phải mảnh vải tím. Có lẽ tôi đã tưởng tượng ra vì lúc đó tôi gần như mất tự chủ.

Chắc vậy. Chắc là tôi đã tưởng tượng ra. Trại Fear đã làm tôi căng thẳng. Phố Fear đã làm tôi căng thẳng. Hình như tôi cũng chưa đủ bản lĩnh để tham gia những trò như thế này mặc dù ban đầu tôi cho là mình rất hợp. Bởi vì các cô gái Trại Fear đã làm tôi quá hoảng sợ.

Ôi, may thật. Rốt cuộc mọi thứ cũng qua đi. Trại Fear đã không đồng ý cho Caroline gia nhập. Và tất nhiên không có cô ấy tôi cũng sẽ từ chối. Tôi sẽ ra. Hết chuyện.

Lẽ ra ngay từ lúc đó tôi phải nhận thức được rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Khi tôi về đến cửa trước thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo. Có lẽ là Caroline, chắc cô ấy lại gọi trách tôi về chuyện Trại Fear.

- Lizzy, tớ đây! - Caroline như sắp khóc trong điện thoại. - Cậu sẽ không bao giờ đoán được tớ đang có gì trong tay đâu.

Giọng Caroline nghe không có vẻ gì là điên cả. Hoàn toàn tỉnh táo.

- Cái gì thế? - Tôi hỏi và với tay lấy quả táo trên bàn.

- Giấy mời tham dự từ các cô gái Trại Fear. Họ muốn tớ tiếp tục cùng đi cắm trại với họ.

Tôi suýt nghẹn khi nghe thấy điều đó.

- Cái gì? Cậu có chắc là họ mời không?

- Rất chắc. - Caroline đáp. - Trông nó rất nghiêm chỉnh. Thậm chí còn chỗ để bố, mẹ tớ ký cho phép nữa.

Hừ? Amy vừa nói là Caroline không thể tham gia mà.

Tại sao bỗng nhiên lại có chỗ cho cô ấy thế nhỉ?

Một điều kì lạ nữa. Sao giấy mời có thể đến nhanh thế nhỉ? Thậm chí nếu Amy đổi ý thì làm sao trong vòng mười lăm phút nó có thể đến nhà Caroline được.

- Chiếc phong bì đã ở trên giường ngay khi tớ về đến nhà. - Caroline nói tiếp. - Nó hẳn đã được gửi từ chiều mà tớ không để ý! Nghe tuyệt không? - Cô ấy hét lên đầy phấn khích. - Rốt cuộc thì họ cũng muốn có tớ.

Có gì đó không ổn.

- Caroline, - tôi nói thận trọng. - Cậu có thấy điều gì lạ không khi họ đề nghị cậu tham gia? Cậu đã thấy Amy cư xử kỳ lạ và đáng sợ như thế nào tối nay chưa?

Caroline nói như quát vào trong điện thoại:

- Đây là một thỏa thuận quan trọng, Lizzy ạ. Tớ được nhận. Sao cậu lại không vui?

- Ừ...ờ, tớ vui lắm. - Tôi nói vội. - Nhưng tớ hơi lo về nhóm Trại Fear. Họ có vẻ gì đó hơi rờn rợn.

Một lúc lâu không có tiếng đáp lại.

- Tớ đã nghĩ đúng. - Cuối cùng Caroline cũng lên tiếng. - Cậu chỉ muốn nhóm Hương đạo sinh này dành cho riêng cậu mà thôi.

- Cái gì? - Tôi chực khóc. - Không!

- Vậy thì hãy cho tớ một lý do thuyết phục vì sao tớ không nên tham gia cắm trại đêm. -

Caroline yêu cầu.

- Caroline, tin tớ đi. Ý định này không hay một chút nào. - Tôi bắt đầu.

- Lizzy, - Caroline cắt ngang. - Tớ đã gọi cho Arden và báo rằng tớ ra khỏi nhóm Hướng đạo sinh Waynesbridge.

- Cậu xin ra rồi à? - Tôi hỏi lại. Trời đất, bạn tôi thực sự đã bị quyến rũ bởi nhóm Các cô gái Trại Fear rồi.

- Đúng vậy. - Caroline đáp lời. - Nếu chúng ta không tham dự nhóm Trại Fear, tớ sẽ không tham gia bất cứ câu lạc bộ nào nữa. Và đó là lỗi của cậu. Thực ra, tớ rất muốn tham gia cắm trại Lizzy à. Và tớ muốn cậu tham gia cùng. Không có cậu tớ sẽ không thể vui vẻ được.

Tôi phải nói gì bây giờ? Tôi đã nói dối Caroline khi tâng bốc nhóm Trại Fear thú vị và hấp dẫn như thế nào. Chính là do lỗi của tôi mà cô ấy xin ra khỏi nhóm Hướng đạo sinh ở trường.

- Thôi, thôi, tớ đồng ý. - Tôi bảo Caroline. - Chúng mình sẽ cùng đi. Nhưng tớ phải hỏi mẹ tớ trước đã. Hơn nữa, tớ chưa nhận được bất cứ tờ giấy nào xin phép bố mẹ cả.

Đúng lúc đó, nắp thùng thư nhà tôi nhích lên. Một phong bì màu vàng rơi cái phịch trước cửa. Tôi chẳng cần mở ra vì biết chắc nó là cái gì.

- Cậu không cần phải lo nữa. Tớ vừa thấy tờ giấy mời đây rồi, nó vừa mới tới. - Tôi bảo Caroline.

- Mọi thứ chắc ổn thỏa thôi. - Caroline tuyên bố. - Cả hai bọn mình sẽ đi cắm trại.

- Ừ. - Tôi trả lời với cảm xúc khó tả. - Tớ không thể đợi được nữa.

Đêm thứ sáu, Caroline và tôi cùng nhau đứng ở đường vào nhà tôi. Chúng tôi chuẩn bị ba lô, túi ngủ và mảnh giấy cha mẹ ký cho phép đi cắm trại.

- Cậu có chắc là họ sẽ đón bọn mình không? - Caroline hỏi, cô ấy so mình vì khí lạnh ban đêm.

- Cậu đọc giấy mời rồi đấy. Họ nói sẽ đến đây lúc tám giờ. - Tôi đáp.

Caroline mặc vội áo jacket. Tôi phải giúp bạn ấy xỏ một bên tay áo. Khi nhìn lên tôi đã thấy chiếc xe hòm đen lù lù đỗ trước mặt.

- Chu cha, - Caroline lẩm bẩm. - Nó đến lúc nào thế nhỉ?

Tôi nhún vai.

Lái xe vẫn là cái bà bí ẩn hôm nọ. Bà ta nhìn thẳng trong khi chúng tôi xếp đồ lên phần sau chiếc xe hòm.

- Chào bác, cháu là Caroline. - Caroline bước vào xe trước.

Bà ta vẫn nhìn thẳng:

- Đừng bận tâm. - Tôi nói nhỏ trong lúc kéo cửa trượt bên hông. - Bà ấy không trả lời đâu.

Bà ta nhấn ga và chiếc xe lăn bánh ra khỏi cổng nhà tôi.

- Chà... - Caroline lẩm bẩm, cố đeo dây an toàn.

Chiếc xe chạy qua phố Fear. Tôi bị giúi về phía trước và hất văng vào chiếc ghế trước mặt khi chiếc xe đột nhiên phanh gấp.

Tôi kéo cửa sổ xe. Chiếc xe hòm đỗ ngay trước một bụi cây tối đen. Trong tầm nhìn không thấy nhóm Trại Fear đâu cả.

- Ra đi. - Tiếng bà già lái xe nghe dữ dội.

- Mình đang ở đâu nhỉ? - Caroline hỏi.

Người lái xe chỉ về phía lùm cây rậm rạp:

- Rừng Fear.

Caroline bám chặt vào tay tôi:

- Họ không hề bảo bọn mình về chuyện cắm trại trong rừng thế này. - Cô ấy phàn nàn. - Cậu đã biết có bao nhiêu chuyện không hay về khu rừng này rồi đấy, Lizzy ạ. Không có tiếng chim hót. Nhiều người đã vào rừng này mà chẳng thấy ai ra.

- Cậu có muốn đi về không? - Tôi hỏi và hy vọng Caroline sẽ trả lời là có.

- Không đời nào! - Cô ấy đáp ngay. - Phải đi tìm xem nhóm ở đây đã.

Cô ấy rướn người về tay phải và vỗ vào vai bà tài xế:

- Xin lỗi bác, bác có biết nhóm Hướng đạo sinh ở đâu không? Bọn cháu muốn gặp họ.

Bà ta xé ra một mảnh giấy nhuộm vàng vút ra sau ghế:

- Xem trên bản đồ.

- Bản đồ. - Tôi nhắc lại và nhặt mảnh giấy lên.

- Các bạn gái ở đất cắm trại. - Bà ta trả lời trong lúc chúng tôi trèo ra và dỡ đồ. - Các cháu phải tự tìm.

Caroline dán mắt vào tấm bản đồ qua vai tôi. Mực đã phai và mảnh giấy bị xé rách vài chỗ.

- Bọn cháu không đọc được.

Caroline chưa dứt lời. Bà ta đã khởi động xe và biến mất trong nháy mắt.

- Chà! - Caroline phàn nàn. - Thôi lỡ quá đi mất.

Tôi không thể rời mắt khỏi rừng Fear. Cây cối xin xít ken lại như một bức tường đặc.

Cố đến mấy tôi cũng không thể vút bỏ suy nghĩ có ai đó đang nấp sau rặng cây, quan sát chúng tôi, đợi chúng tôi đi vào.

- Đừng vào rừng. - Tôi kéo Caroline lùi lại. - Tớ không muốn vào.

- Thôi nào Lizzy. - Cô ấy đáp lại. - Đừng chết nhát thế.

- Thôi được. - Tôi thở dài. - Đi nào.

Tôi bật chiếc đèn pin nhỏ.

Sánh vai nhau, chúng tôi bước vào khu rừng.

CHƯƠNG 15

rrắc

- Gì đấy? - Caroline chiếu đèn vào cây cối xung quanh.

- Cành cây con. - Tôi thì thầm. - Cậu vừa giẫm vào cành cây.

- Tớ không hề. - Caroline chối phắt và chiếu đèn làm tôi lóa mắt. - Cậu chứ gì. Lizzy, tớ hơi sợ!

Tôi đẩy đèn của Caroline để khỏi bị chói mắt.

- Caroline, cậu là người muốn cắm trại đêm mà. Cậu vừa nói cậu muốn về bây giờ đúng không?

- Không, tớ không nói thế. - Caroline nhấm nhẳng.

Chúng tôi chiếu đèn về phía trước. Cây cối vằn vện đầy máu chặn kín đường. Dây rợ gai góc cuốn lòng thông vào các cành cây vương cả vào tóc hai đứa.

- Ái! - Caroline bật kêu khi một cành cây chọc vào mặt cô ấy.

Chúng tôi bước sát nhau, giẫm lên cả chân nhau. Tôi cố mở to mắt để nhìn rõ mọi vật trong đêm.

Có vật gì đó đang chuyển động giữa đám cây cối trước mặt chúng tôi.

Tôi khựng lại:

- Cậu có thấy gì không?

- Có theo cậu nó là con gì nhỉ? - Caroline thì thầm, khó khăn lắm mới mấp máy được môi.

- Tôi không biết. Cứ đi tìm khu đất cắm trại thôi đã.

Caroline rút tấm bản đồ ra, cả hai đưa đèn rọi vào tờ giấy đã ngả màu.

- Tôi nghĩ rằng bọn mình lẽ ra phải tìm thấy một con suối chứ. - Cô ấy lẩm bẩm.

Tôi quét đèn một vòng xung quanh:

- Tôi chẳng thấy con suối nào cả, cậu thấy không?

- Không. - Caroline đáp lại.

Bỗng nhiên có vật gì đó lao thẳng vào bụi cây bên phải.

- Có lẽ bọn mình nên quên buổi cắm trại đi thì hơn. - Caroline nói, giọng hoảng sợ. - Có lẽ bọn mình nên về nhà.

- Hừm được thôi. - Tôi đồng ý. Tôi không muốn lộ ra là mừng chết đi được. Thực sự, tôi thấy vui sướng khi Caroline đổi ý!

Chúng tôi quay lại theo đường cũ mà chúng tôi đã đến.

Chỉ chục mét nữa thôi là chúng tôi sẽ lại ra phố Fear, tôi nghĩ vậy. Nhưng khi tôi quét đèn thì xung quanh vẫn toàn là cây! Và cảnh vật trông hoàn toàn lạ lẫm!

- Caroline, - tôi thì thầm. - Bọn mình đi sai đường rồi. Tôi không biết chúng mình đang ở đâu nữa.

Caroline xiết chặt tay tôi, thút thít.

Đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng rì rào. Nước! Nước chảy!

- Suối, đúng rồi! Tôi nghe thấy tiếng suối, Caroline. - Tôi vội trấn an cô ấy.

Chúng tôi vội tiến lên phía trước. Cành cây móc vào quần áo. Tôi nghe thấy tiếng Caroline lẩm bẩm vì điều gì đó. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn tìm thấy nơi cắm trại. Dù sao thì nhóm Trại Fear vẫn không đáng sợ bằng khu rừng quỷ quái này.

Đến bên con suối, tôi xem lại bản đồ một lần nữa.

- Nó chỉ dẫn thế nào? Bọn mình đi đâu bây giờ? - Caroline sốt ruột hỏi.

Tôi nheo mắt nhìn bản đồ:

- Tôi chẳng biết nữa. Nó bản đồ phía sau.

- Ánh sáng! - Bỗng Caroline hét lên. - Tôi thấy ánh sáng!

Tôi nhìn lên. Cô ấy nói đúng. Phía xa, tôi thấy có những ánh vàng yếu ớt.

Crrắc! Lại tiếng động của vật gì đó đang di chuyển sau lưng chúng tôi.

Lần này không phải là cành cây con. Tiếng gãy hình như từ một cành cây to. Và con gì đó phải rất to mới làm nó gãy được.

Không đời nào tôi quay lại xem nó là cái gì.

- Chạy đi! - Tôi hét Caroline. - Đừng chần chừ!

Hai đứa lao về hướng ánh sáng vàng nhạt.

Tai tôi kêu lùng bùng. Bụi cây, gai đập vào người tôi. Nhưng tôi vẫn chạy.

Ánh sáng dần rõ hơn khi bọn tôi đến gần.

Bây giờ tôi thấy rõ. Lửa trại!

Ngọn lửa trại vàng tí tách ấm áp. Một thoáng nhìn rõ tôi thấy có mấy cô gái đang ngồi quanh.

Tôi vấp vào một cái rễ cây và ngã khụy gối ngay trước đồng lửa.

Caroline cũng ngã sau tôi, thở hổn hển.

Mặt chúng tôi nóng bừng bừng. Mồ hôi túa ra trên trán làm tôi phải quệt cho khỏi rơi xuống mắt.

Các cô gái Trại Fear hiện ra lù lù trước mặt chúng tôi. Họ nhìn hai đứa bọn tôi như kiểu nhìn hai đứa nhát gan vậy.

Priscilla đang ôm cây ghita nói trước tiên:

- A, các cậu đây rồi. Sao lại thở không ra hơi thế?

Tôi ấn tay vào ngực. Tôi vẫn phùng phùng vì chạy quá nhanh:

- Có ai đó đuổi theo bọn tớ trong rừng.

- Ừ. Tớ đấy. - Amy từ trong rừng bước ra vùng sáng. - Tớ thấy hai bạn ở chỗ lạch nước.

Nhưng khi tớ cố đuổi theo thì các cậu lao đi mất. Các cậu ở trong đội điền kinh hay gì đó ở trường à? Các cậu nhanh thật!

Tôi liếc Caroline. Cô ấy liếc lại tôi. Cô ấy khúc khích cười. Chắc, chúng tôi thấy cả hai thật ngốc.

- Bọn tớ bị lạc và chắc là, - hừm, cả hai hơi hoảng sợ. - Tôi cố giải thích. - Chúng tớ chưa quen với rừng lắm.

- Chà, đừng lo vì chuyện đó. - Trudy an ủi hai đứa trong lúc cắm cọc lều xuống đaát. - Rừng Fear làm vậy với nhiều người. Nhưng các cậu sẽ quen điều đó thôi.

- Bọn tớ trước cũng thế. - Violet chêm vào một tay cời lửa to thêm.

Tôi đứng lên và nhìn kỹ hơn xung quanh. Vài cô trong nhóm Trại Fear đang sửa soạn cuộc liên hoan nhỏ trong rừng, quả thực quý rang, bánh giòn và sôcôla. Priscilla vẫn đang dạo đàn.

Amy thì nhặt hoa dại mọc trên mấy cành cây.

Mọi thứ trông hoàn toàn bình thường. Không có gì đáng sợ cả.

Có thể nhóm các cô gái Trại Fear chỉ là một nhóm Hướng đạo sinh bình thường. Ngôi nhà biến mất trên phố Fear, cái cách nhóm phố Fear tránh câu hỏi của tôi về Pearl - có lẽ là do tôi tưởng tượng ra.

Violet đưa cho tôi một cái bánh:

- Caroline sẽ sẵn sàng trong một phút nữa. Thoải mái đi. - Cô ấy bảo tôi. - Một vài phút nữa

Amy sẽ kể câu chuyện ngày xưa.

- Đồng ý. - Tôi gật đầu và cắn một miếng bánh. Rạo rạo! Tuyệt vời, nóng, thơm và ngậy sôcôla. Tôi bắt đầu có cảm giác thư giãn. Có lẽ cuộc đi chơi cắm trại đêm này bắt đầu mang lại sự thú vị, vui vẻ.

Tôi ngồi xuống cạnh Caroline. Cô ấy đang xem xét vết cào mạnh ở đầu gối.

Amy đang chất củi vào lửa ngay cạnh đó. Tôi hỏi:

- Pearl đâu? Tôi muốn Caroline gặp cậu ấy.

Amy ngừng đầu lên và cau mày:

-Pearl ư? Tôi không biết ai tên là Pearl cả.

Chẳng lẽ cô ấy trêu tôi à? - Tôi cố gắng nở một nụ cười.

- Ồ thôi đi nào. - Tôi cũng ra vẻ hài hước. - Cậu biết Pearl mà. Hai bím tóc nâu dài. Dải băng tím ấy.

Amy nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Trong nhóm này không có ai tên là Pearl hết. - Cô ta tuyên bố và bước ra chỗ khác nhặt thêm củi.

Hừ. Trong ngực tôi nghẹn lại như có cái mấu cây vậy.

- Priscilla, Pearl đâu? - Tôi hỏi, cố giữ giọng bình tĩnh.

Priscilla liếc các cô gái khác và nhún vai:

- Pearl là ai cơ?

Tôi đứng vụt dậy và kéo Caroline ra xa đồng lửa trại.

-Nghe đây, - tôi thì thầm. - Điều này rất quái dị. Tôi biết có một bạn tên là Pearl trong nhóm này. Tôi đã gặp cô ấy!

- Có thể cậu nghe nhầm tên cô ấy. - Caroline đáp. - Ý tôi là chuyện này thỉnh thoảng vẫn xảy ra .

- Không! - Tôi khẳng định. - Tôi không nhầm . Có gì đó bất thường đang diễn ra ở đây. Tôi...

- Ôi thôi đi. - Caroline ngắt lời tôi. - Cậu nhìn xem, mọi người đang hưởng thụ những khoảng khắc thoải mái. Tại sao cậu lại không vui nhỉ? Có vấn đề gì với cậu thế?

Liệu mình có vấn đề gì không nhỉ? Tôi băn khoăn tự hỏi. Hay mình đang chấp cheng.

- Caroline... - Tôi cố thêm lần nữa.

- Câu chuyện thời gian. - Priscilla hét to.

- Nào, đi nào. - Caroline kéo tôi trở lại đồng lửa. Amy ngồi vắt vẻo trên tảng đá phía sau

Caroline. Trudy ngồi sau tôi.

Sau đó Amy đứng dậy:

- Một trăm năm trước đây, một nhóm Hướng đạo sinh vào rừng Fear cắm trại...

Tới bây giờ câu chuyện này. Tôi được nghe kể trong buổi gặp mặt đầu tiên. Tôi đoán họ lặp lại vì Caroline là thành viên mới của nhóm.

- Các cô gái dự định cắm trại trong một đêm. - Amy tiếp tục. - Nhưng họ đã bị rừng nuốt chửng... Và không bao giờ quay về nữa.

Ôi gớm đã. Tôi chợt nhớ ra Pearl chính là người đã kể câu chuyện này trong buổi gặp đầu tiên của tôi. Cô ấy đã tồn tại. Tôi không thể tưởng tượng ra cô ấy được!

- Người ta đồn rằng những cô gái ấy đã bị biến thành những con quỷ gớm ghiếc. - Amy tiếp tục bằng một giọng sợ hãi. - Chúng vẫn quần quanh vùng Shadyside cho đến tận bây giờ. Làn da chúng thối rữa và những con mắt rời khỏi hốc mắt. - Amy dường như thích thú thực sự với những mô tả rừng rợn của mình.

Trong lúc Amy nói, tôi nhận thấy một khuôn mặt gớm ghiếc lơ mờ lấp ló đằng sau Caroline.

Tiếp tục đến phần họ dọa Caroline bởi chiếc mặt nạ quỷ đây.

Giọng Amy bỗng trầm hẳn xuống gần như thì thầm:

- Nếu một trong số con quỷ động vào bạn. - cô ta cảnh cáo. - Hãy coi chừng! Vì chúng giờ là những thần trùng ăn xác chết Trại Fear!

Cái dáng lơ mờ đặt tay lên vai Caroline.

Caroline quay lại và thét lên.

Tôi phá lên cười.

Thì Trudy đặt tay lên vai tôi.

Tôi quay lại cười với cô ấy.

Cổ họng tôi nghẹn lại.

Mặt Trudy! Thật khủng khiếp!

Da thịt cô ấy rữa ra. Một khúc xương lỏm chồm đâm xuyên qua cái lỗ trên má. Mủ xanh rỉ ra từ cái lỗ chảy dọc theo khuôn mặt.

Chỉ là cái mặt nạ, tôi tự nhủ mình.

Tôi thò tay kéo cái mặt nạ của Trudy. Nhưng ngón tay tôi cắm ngập vào lớp thịt đã bị thối rữa.

Đó không phải là mặt nạ.

Trudy chính là con quỷ!

CHƯƠNG 16

ứu với! - Tôi thét lên điên cuồng.

Tôi cầu cứu từ những khuôn mặt khác quanh đồng lửa.

Và tôi lại thét lên lần nữa.

Các cô gái đã biến thành một lũ quỷ!

Tất cả nhóm Trại Fear đang biến đổi thành lũ da thịt thối rữa, gớm ghiếc!

Mắt chúng tụt khỏi hố mắt. Mủ rỉ ra từ lỗ chân lông. Tôi bắt đầu nín thở vì mùi da thịt thối rữa nồng lên.

Caroline bấu móng tay vào tay tôi, la hét lạc cả giọng.

Amy vẫn đứng với mấy bạn tôi, tiếp tục câu chuyện.

Cô ấy làm sao vậy? Cô ấy không thấy những gì đang diễn ra sao?

Tôi nhảy dựng lên và kéo Caroline sang phía cô ấy.

- Amy! - Tôi òa khóc. - Đi nào! Bọn mình chạy đi!

Amy quay lại và nhìn tôi chăm chăm. Đôi mắt đen của cô ấy sáng khác thường.

- Amy! - Tôi lại thét lên. - Chạy ra khỏi đây! Ngay!

Nhưng Amy không trả lời.

Từ từ, trong lúc tôi nhìn, cô ta bắt đầu biến đổi.

Da cô ta chuyển sang màu xúp đậu xanh. Hai má phồng lên nở căng tròn.

Bên má trái bực ra và có con gì đó bò ra.

Con giun. Một con giun béo mòng màu tím. Nó bò ngang dọc khuôn mặt Amy.

Hai con người lòi ra.

Mũi nó sụp xuống để lại cái lỗ đen ngòm trên mặt.

Caroline và tôi nhảy ngược lại.

Lũ thần trùng Trại Fear từ từ kết thành vòng tròn bao quanh hai đứa chúng tôi. Chúng nhích chậm rãi xiết dần vòng vây ngày một gần chúng tôi hơn.

- Bọn... bọn chúng sẽ làm gì mình? - Caroline nghẹn ngào.

- Tôi không biết! - Tôi vừa nói vừa khóc. - Thử tìm xem có đường ra không!

Tôi lao cả người vào con quỷ Trudy rồi xô nó sang một bên và phá vỡ vòng vây.

- Caroline, chạy! - Tôi hét. - Chạy đi!

Caroline chộp lấy tay tôi. Hai đứa co cẳng lao về phía lùm cây trong rừng.

Tôi liếc qua vai. Bầy thần trùng Trại Fear gầm gừ. Chúng bắt đầu lê chân đuổi theo chúng tôi.

Chúng đi rất chậm. Tôi nghĩ bọn tôi hoàn toàn có thể chạy thoát bọn chúng.

Tôi vừa định nói thì Amy gầm lên:

- Chúng mày không bao giờ thoát được !

- Đừng nghe nó! - Tôi hỗn hển trấn an Caroline.

Hai đứa chạy đến ranh giới mà ánh sáng lửa trại còn lờ mờ. Rừng chỉ cách chúng tôi hơn một mét. Một bước nữa chúng tôi sẽ được cây cối che phủ và có thể trốn thoát.

Tôi chạy trước. Chúng tôi nhảy vào bụi cây và va sầm vào cái gì đó rất đặc. Tôi có cảm giác như vừa lao vào một bức tường gạch cứng.

Nhưng ở đây không có gì cả.

Tôi xoa đầu, mắt hoa lên:

- Cái gì thế?

- Lizzy, bọn nó đến rồi! - Caroline lại òa khóc.

Tôi lao cả thân mình vào bụi cây một lần nữa.

Một lần nữa tôi đập vào cái gì đó rất cứng. Mọi thứ tối sầm trước mặt tôi. Hoa mắt, tôi loạng choạng lùi lại suýt té.

- Cái gì thế? - Caroline thút thít. - Tại sao bọn mình không ra được?

- Tôi không biết nữa. - Tôi sục sục. - Có cái gì đó - vô hình - chặn đường bọn mình.

Bọn quỷ lê lét tới mỗi lúc một gần hơn. Chúng tụm lại xung quanh Caroline và tôi.

- Mày muốn gì? - Caroline ré kên.

- Thả bọn tao ra! - Tôi hét. - Thả ra.

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực.

Amy giơ ngón tay màu xanh đang rỉ nước chỉ vào chúng tôi:

- Bọn mày không bao giờ thoát được. Chúng mày sẽ ở lại với bọn tao... mãi mãi!

CHƯƠNG 17

my gí khuôn mặt gớm ghiếc của nó vào sát mặt tôi. Tôi co rúm người lại cố né xa con quỷ.

- Câu chuyện lửa trại là thật. - Nó trêu trạo. - Bọn ta chính là những thần trùng Trại Fear.

Một trăm năm trước đây, nhóm ta đi cắm trại trong rừng và không bao giờ về nhà.

- Chúng tao cắm trại trong ánh lửa này. Bọn ta kiếm củi đốt lửa. Trong bóng tối không ai nhận ra rằng những cái que bọn ta nhặt không phải là củi. Đó là xương người. Xương của những kẻ tội lỗi đã chết ở nơi đây.

Tôi nghệt thở vì kinh hoàng.

- Ngọn lửa từ những khúc xương này đã làm bọn ta ngủ thiếp đi rất lâu. - Amy tiếp tục.

- Khi thức dậy, bọn ta đã... Như chúng mày đang thấy: Thần trùng. Quỷ ăn xác chết Trại Fear!

Từ ngày đó bọn ta lang thang trong rừng. Mười ba cô gái - mãi mãi nằm trong vòng cương tỏa của quỷ dữ.

- Nhưng khi gặp bọn... bọn mày chỉ có mười hai. - Tôi lắp bắp. - Mày nói tao là thứ mười ba.

Giờ Pearl biến mất. Bọn mày chỉ có mười một.

- Mày thông minh lắm Lizzy ạ. - Amy ngoác miệng cười rùng rợn. - Mày là sự thay đổi xứng đáng cho Rose.

- R... Rose? - Tôi lại lắp bắp.

- Ừ. Rose định trốn khỏi những thần trùng. Trại Fear. Bọn ta đã phải tiêu hủy nó. Bọn ta

chọn người thế chỗ nó.

Priscilla lê lại gần Caroline. Nó nhe răng cười. Cái răng độc nhất của nó bám đầy rêu xanh xơ xác.

Caroline đưa tay lên che miệng:

- Lizzy... - Cô ấy thút thít.

Đây là lỗi của tôi khi Caroline có mặt ở đây. Tôi đáng bị lên án - nhưng có thể tôi sẽ đưa cô ấy ra khỏi rắc rối này. Tôi hít một hơi thật sâu.

- Tao được chọn. - Tôi nói với lũ quỷ Trại Fear. - Nhưng chúng mày không được chọn Caroline. Hãy để cô ấy đi.

- Ta sợ là không được. - Priscilla thì thào.

- Mày biết đấy, bọn ta chọn mày vào nhóm, Lizzy. - Amy giải thích. - Nhưng mày đã cố trốn tránh khi bọn ta từ chối cho bạn mày tham dự. Nên... - Nó dừng lại một lúc. - Bọn ta đã tạo khoảng trống cho cô ta tham dự.

Tạo khoảng trống.

- Pearl, - tôi thì thầm. - Chúng mày đã giết cô ấy.

-Đúng. Pearl. - Amy nhả nhỏ. - Nó đã trở lên quá tự phụ.

- Nói đủ rồi. Bây giờ là lúc bắt đầu. - Trudy tuyên bố.

Đầu gối tôi bắt đầu run.

- Chúng mày phải kiếm ba chiếc huy hiệu.

Một chiếc chứng minh sự cam đảm. - Amy nói, đếm bằng mấy ngón tay thối rửa. - Một cái khác thử thách sức mạnh. Và cái cuối cùng - trí khôn.

Amy quay về nhóm của nó.

- Chỉ cần một trong hai đứa: Lizzy hoặc Caroline không vượt qua thử thách giành huy hiệu, cả hai sẽ trở thành thần trùng Trại Fear... mãi mãi!

Tôi thấy lạnh xương sống. Nếu chúng tôi không vượt qua?

- Nếu bọn tao lấy được hết các huy hiệu thì sao? - Tôi hỏi.

Priscilla bước lên.

- Chúng mày không thể lấy được. - Nó bảo hai đứa chúng tôi. - Nhưng nếu được, chúng mày sẽ được đi.

Caroline và tôi xiết chặt tay nhau. Có hy vọng rồi! Tất cả những gì chúng tôi phải làm là lấy được những huy hiệu đó.

Amy giơ tấm băng chéo của nó:

- Chọn cái huy hiệu mày muốn kiếm trước tiên.

Caroline và tôi thì thầm tính toán.

Giọng tôi run run trong lúc tôi giải thích ý nghĩa của mấy chiếc huy hiệu cho Caroline nghe:

- Huy hiệu bơi, huy hiệu nhặt đá. Huy hiệu nghệ thuật và thủ công.

- Lizzy, tớ sợ lắm. Tớ không muốn tham gia bất cứ thử thách nào. Bọn mình phải về nhà. -

Caroline mếu máo. - Bây giờ phải về thôi.

- Đừng khóc nữa Caroline! - Tôi lắc vai cô. - Bọn mình phải kiếm được huy hiệu. Nếu không,

bọn mình cũng sẽ có kết cục như lũ quỷ Trại Fear mà thôi.

Khuôn mặt Caroline méo mó đến tội nghiệp. Tôi biết là cô ấy cố không khóc. Nhưng cô cũng gật đầu đồng ý với tôi.

Tôi xem xét kỹ những huy hiệu trên băng vải của Amy.

Chúng tôi nên chọn cái nào đây? Bơi lội, nghệ thuật và thủ công hay thu thập đá.

Bơi có lẽ hơi sợ. Điều gì xảy ra nếu họ cố chìm chúng tôi xuống? Tôi quyết định tránh nó thì tốt hơn.

Còn lại nghệ thuật và thủ công và thu nhặt đá.

- Tớ không giỏi thủ công. - Tôi thì thăm với Caroline. - Nhặt đá thì sao? Cậu nhặt vài hòn đá, cho vào túi. Chả khó gì cả?

Caroline gật đầu đồng ý. Đó có vẻ là giải pháp an toàn nhất.

Tôi cố thở nhẹ và nói:

- Chúng tôi sẽ kiếm huy hiệu thu nhặt đá.

- Nhặt đá! - Cả lũ quỷ đều khẽ rú lên cùng lúc. Một nụ cười độc ác làm biến dạng khuôn mặt gớm ghiếc của Amy. - Lựa chọn tốt, - nó bảo. - Sự lựa chọn tuyệt vời!

ì tiếp! - Trudy gắt lên. Bọn chúng áp tải tôi và Caroline đến một đoạn rừng quang khác trong rừng Fear.

Chỗ này không có lửa. Chỉ có mấy chục tảng đá lớn nằm la liệt trên mặt đất.

Amy đưa tôi một cái túi vải lớn:

- Đổ đầy đá vào đây.

Tôi liếc cái túi và nhìn mấy tảng đá. Nó đây hả?

- Không vấn đề gì. - Tôi mấp máy với Caroline.

- Chỉ nhặt những tảng đá này thôi. - Priscilla ra lệnh, nó cầm lên một tảng đá dài xanh biếc, nóng rừng rực. - Không lấy loại đá khác.

- Chúng mày có năm phút. - Violet cấm cẩu. - Bắt đầu!

Lũ thần trùng rời khỏi khu rừng quang.

Ngay khi chúng khuất tầm mắt, tôi thì thầm:

- Caroline, nhanh lên! Chúng đi rồi! Thử tìm đường thoát đi. Caroline không hề do dự. Cô ấy quay ngay ra phía rừng cây. Tôi theo sát đằng sau.

Nhưng cũng giống như ở bìa rừng ban nãy, chúng tôi va ngay vào một bức tường vô hình.

Caroline khóc nức nở.

- Bọn mình sập bẫy rồi. - Tôi bực tức lấy tay xoa trán.

Môi Caroline run run:

- Tớ sợ lắm, Lizzy ạ. Bọn mình làm gì bây giờ?

- Điều duy nhất có thể làm, - tôi trả lời. - Là thu nhặt đá. Mà chúng ta chẳng còn nhiều thời gian.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Gần một phút đã trôi qua.

Caroline bò tới bò lui quanh khu đất trống bằng tay và đầu gối, khều khều mấy tảng đá:

- Bọn mình phải nhặt loại nào?

Tôi xem xét mấy tảng cỡ vừa có vẻ khá nóng trong bóng tối:

- Nhặt mấy hòn này, Caroline. Mấy hòn hơi xanh xanh ấy.

Caroline ôm tay vào tảng gần nhất.

- Á! - Cô ấy rút tay lại và buông rơi tảng đá. - Nóng quá!

- Tớ thử xem. - Tôi thử nhấc tảng đá.

Cảm giác bỏng rất xuyên qua ngón tay tôi. Đến lượt tôi buông rơi tảng đá. Suýt nữa nó rơi vào chân tôi.

- Tớ bị bỏng rồi.

- Bọn mình không thể nào nhấc mấy hòn đá này được. - Caroline lại khóc hoảng sợ. - Chúng nóng bỏng! Chúng mình sẽ thua!

- Đừng nói thế. - Tôi ra lệnh.

- Chúng mình thua mất thôi! - Cô ấy lặp lại. - Bọn mình không làm được, Lizzy ạ - không thể!

- Mình phải làm! - Tôi hét lên.

- Chúng nó đang biến hai đứa mình thành thần trùng! - Caroline than khóc. - Và không gì có thể ngăn chúng cả!

CHƯƠNG 19

húng nó không thắng bọn mình được. Tôi thét lớn.

- Tớ không cho phép chúng làm thế!

Tôi nghiêng rặng và nhả một tảng đá khác. Tôi sẽ cố nâng tảng đá đó lần này. Kể cả nó thiêu cháy tay tôi!

Sức nóng khủng khiếp làm khô rát lòng bàn tay tôi. Tôi không thể giữ được nữa!

- A! - Tôi ném văng tảng đá lên không trung. Nó bay thẳng đến chỗ Caroline. - Coi chừng! - Tôi hét lên.

Không kịp nghĩ, Caroline bắt ngay tảng đá bằng cả hai tay.

Tôi hỗn hển:

- Buông đi, Caroline! - Tôi hét lên. - Nó đốt cháy cậu mất.

Nhưng Caroline vẫn cầm khư khư trong tay. Cô ấy nhìn chăm chăm với vẻ kinh ngạc:

- Lizzy, giờ nó lại lạnh! Băng đá!

- Không thể thế được. - Tôi băng qua khoảng trống và chộp lấy tảng đá.

Cô ấy đúng! Tôi cũng có thể cầm nó bây giờ - không có vấn đề gì cả.

- Chính thế! - Tôi hét lên. - Nếu chúng ta tung tảng đá, nó sẽ lạnh đi! - Tôi chạy đến bên cái túi và ném tảng đá xanh lạnh vào trong túi. - Đứng yên đấy, Caroline. Nếu phối hợp với nhau chúng mình sẽ làm được thôi!

Tôi chạy băng qua bãi đất trống. Sục chân vào một hòn đá nhỏ nóng khác, tôi đá hất nó văng lên trong không khí. Caroline bắt lấy nó. Cô ấy đút ngay vào túi.

- Hất cho tót hòn khác! - Cô hét lên.

Chúng tôi chạy đua với thời gian, ném hết tảng đá này đến tảng đá khác vào trong túi. Mồ hôi túa ra trên khuôn mặt chúng tôi. Một giọng nói vang lên trong đầu lặp đi lặp lại: "Bọn quỷ đừng hòng. Bọn quỷ đừng có hòng".

Chiếc túi dần dần được đổ đầy. Tôi hất nhanh hết sức có thể. Có mấy hòn bay lên, có mấy hòn cứ lăn lông lốc - và tôi phải làm lại hết lần này đến lần khác.

Bàn chân tôi bắt đầu ê ẩm. Giày của tôi bắt đầu có mùi khét. Nhưng tôi vẫn tiếp tục. Mấy con quỷ Trại Fear sẽ quay lại bất cứ lúc nào.

- Chỉ còn mấy hòn nữa thôi. - Caroline thối phù phù.

Hai đứa bắt đầu nghe thấy tiếng đá xào xạc từ trong rừng.

- Ôi, không! - Caroline hỗn hển. - Chúng đang đến. Túi vẫn chưa đầy!

Tôi lao vội đến mấy hòn ở tận ngoài cùng.

- Hai hòn nữa này! - Tôi hét.

Caroline chộp lấy cả hai và thả vào túi ngay trước khi bọn kia xuất hiện.

- Chúng mày thua chưa? - Amy làu bàu và bước về phía chúng tôi.

Tôi hỗn hển, gần nghẹt thở đến mức không thể nói được. Tôi cúi gập người xuống thở khò khè:

- Xe... xem... cái túi đi.

Amy cúi cuống và dòm vào trong túi. Nó chẳng nói gì cả.

Caroline và tôi nhìn nhau, cùng chờ đợi.

Trudy từ trong rừng bước ra. Cái lỗ trên má nó há to. To hơn trước nhiều. Tôi kinh sợ nhìn nó.

- Bọn nó chịu thua chưa? - Nó hỏi.

Amy từ từ ngừng đầu lên. Mồm nó vặn vẹo góm ghiếc.

- Không! - Nó càu nhàu. - Bọn nó thắng rồi. Chúng đổ đầy túi rồi.

Tiếng phàn nàn thất vọng từ từ lan trong cả bầy quỷ.

Caroline ôm chặt tôi. Tôi cũng gần như ngất xỉu.

Amy lồng lộn nhìn chúng tôi.

- Chúng mày vẫn chưa thắng cuộc đâu. Bây giờ đến cái huy hiệu thứ hai.

Tôi hầm hừ giận dữ. Không thể kìm lại được.

Amy cúi khuôn mặt khú�ng khiếp của nó sát mặt tôi:

- Có vấn đề gì với mày thế Lizzy? Không muốn à? - Nó chế nhạo.

Tôi cố nhìn thẳng vào con mắt đã rơi ra ngoài tròng.

- Bọn tao sẽ vượt qua bất kỳ thử thách nào của bọn mày. - Tôi đáp qua hàm răng nghiến

chặt. - Đúng không, Caroline?

Caroline run run gật đầu.

Priscilla quăng mấy cái huy hiệu ra trước mặt tôi:

- Chọn đi.

Tôi nhắm mắt và chỉ.

- Ồ! Cô ta nhặt huy hiệu nghệ thuật và thủ công. - Priscilla tuyên bố. Nó xoa hai cánh tay

thối rửa với nhau. - Tao thích trò này lắm.

Bụng tôi kêu lục đục. Ồi không. Tại sao Priscilla lại thích nghệ thuật và thủ công đến như vậy.

Những chuyện kinh dị gì nữa trong kỳ thử thách này đây?

Violet dẫn tôi và Caroline tới một cái bàn picnic chỗ rìa đất trống. Trong hộp chứa đầy những dải nhựa màu mỏng.

- Bọn tao muốn tự chúng mày làm những chiếc vòng cổ buộc dây. - Violet giải thích. - Liệu có làm được không?

Tôi biết rằng làm vòng cổ buộc dây phải khâu chuỗi các dải nhựa lại với nhau. Nhưng cách làm cụ thể thế nào tôi lại không biết.

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Bỗng Caroline bóp tay tôi dưới gầm bàn.

- Tớ đã khâu thế này cả triệu lần rồi. - Cô ấy thầm thì. - Tớ sẽ chỉ cho cậu. Giống như là tết tóc ấy, Đừng lo.

Nhưng tôi vẫn lo lắng. Thật sự lo lắng.

Tôi nhìn chăm chăm vào hộp chứa dải nhựa. Rất nhiều người biết làm vòng cổ buộc dây - thậm chí ngay cả khi tôi không biết. Thử thách này quá đơn giản. Phải có cái bẫy gì đó. Tôi vẫn chưa biết nó là cái gì?

- Được rồi, các cô gái. - Priscilla ngọt ngào nói. - Bắt đầu. Các cậu có hai phút.

Caroline vớ ngay hộp của cô ấy, Cô ấy lấy ra sáu mảnh. Tôi cũng làm như vậy.

Càng lâu càng tốt.

Caroline bắt đầu tết cái vòng của cô ấy khâu từng thanh nhựa màu cái trên, cái dưới lồng vào nhau. Tôi bắt chước các động tác của cô ấy.

Tôi nhìn chăm chăm vào chuỗi dải trong tay tôi. Có gì đó không ổn. Mấy dải nhựa dường như đang tự chuyển động!

Chúng bắt đầu trượt khắp hai tay tôi.

- Lizzy! - Tôi hỗn hển. - Chúng còn sống.

Mấy dải nhựa đã biến thành lũ sâu, giun thật gớm ghiếc.

Những con giun nhóp nhúa, quằn quại.

Chúng bò ngoằn ngoèo lên lòng bàn tay, chui vào kẽ tay tôi.

Đồng giun bắt đầu bò lên cánh tay tôi.

- Gỡ chúng ra! - Tôi hét lên, lắc vẩy tay lung tung.

- Lizzy, đừng để ý đến chúng! - Caroline ra lệnh. - Lấy cái vòng của tớ. Tớ sẽ làm cái khác.

Cô ấy xọc tay vào trong hộp kéo ra vài xâu nhựa khác. Caroline cầm tất cả.

Ngay khi cô ấy bắt đầu xâu, tết, lũ giun bắt đầu quằn quại, bò trườn trên tay cô.

- Trông khiếp quá! - Cô ấy hầm hừ, cố gắng hết sức để tết vòng buộc dây.

- Ba mươi giây nữa! - Priscilla hét lên vui mừng.

- Nhanh lên, Caroline. - Tôi thầm thì.

Lũ sâu bò đầy lên tay Caroline. Cô ấy hất chúng tung tóe khắp nơi. Dính chúng vào chiếc vòng cổ "Trên, giữa, trên." - Cô ấy lăm lăm bấm một cách khấn trương.

Tôi bất lực đứng nhìn bạn mình vật lộn.

- Mười! - Priscilla nhe răng cười. - Chín... tám... bảy... sáu...

- Xong! - Caroline hỗn hển thắt nút hai đầu lũ sâu với nhau và quàng cái vòng ngoằn ngoèo đó quanh cổ của mình.

Tôi cũng quàng vào cổ mình và rùng mình khi lũ sâu, giun chạm vào da tôi.

- Bọn tao làm được rồi! - Caroline hét lên giơ hai ngón tay hình chữ V dấu hiệu chiến thắng lên cao. - Hết sảy!

- Hết...! - Tôi cũng định hét lên chúc mừng bỗng cổ tôi bị cái gì đó bóp nghẹt lại.

Chiếc vòng cổ thít chặt lấy họng tôi!

Tôi cố vớ tay. Tôi không thể nhét ngón tay vào bên trong chiếc vòng giun, sâu được! Nó làm tôi ngạt thở.

Tôi quay lại hai mắt trợn trừng lồi ra nhìn Caroline.

- Cứu! - Tôi cố hét. - Cứu tớ!

Nhưng đáp lại tiếng kêu cứu của tôi là khoảng không gian tĩnh lặng.

Hình ảnh Caroline bắt đầu nhòa dần trước mặt tôi. Những tia sáng màu trắng nháy múa.

Tôi đang lả dần đi.

- Ngạt thở! - Tôi phều phào, hai tay ôm lấy cuống họng. - Không...

CHƯƠNG 20

ôi tuyệt vọng cào cấu cuống hòng mình .

- Khí. - tôi khò khè. - Không khí!

- Ha, ha, ha, ha, ha!

Lũ quỷ cười âm ỉ bên tai tôi.

- Chúng mày không bao giờ tháo được cái vòng ấy ra!

Amy chế giễu:

- Chúng mày là người của bọn tao rồi!

Ánh sáng bùng lên, nhảy nhót trước mắt. Tôi ngồi phịch lên chiếc bàn picnic. Đến rồi! Tôi nghĩ. Mình đang chết dần.

Bỗng nhiên tôi thấy ai đó chộp lấy cổ tôi và kéo rất mạnh.

Caroline!

Cô ấy lại kéo thật mạnh. Mạnh hơn cả lần trước.

Roạc!

Chiếc vòng đứt đôi.

Một luồng khí lạnh tràn ủa vào hai lá phổi đang bỏng rát.

Tôi ngã phịch xuống nền đất cổ hóp từng ngum lớn không khí.

Tôi ngẩng đầu muốn cảm ơn Caroline. Nhưng cô ấy cũng ngã xô vào bàn picnic.

Cả hai tay cô ấy đang ôm lấy cổ.

Khuôn mặt cô ấy xanh tái dần đi.

Cái vòng cổ của Caroline! Cô ấy cũng đang bị thít cổ. Caroline ngáp ngáp khi cổ hóp lấy vài ngum không khí.

Tôi lao về phía Caroline. Tôi cố hết sức lông tay vào chiếc vòng cổ chết chóc. Tôi giật mạnh hết sức.

Roạc.

Cái vòng vỡ đôi.

Cô ấy cúi gập về phía trước hỗn hển.

- Caroline, - tôi thì thầm. - Cậu đã cứu tớ. Cậu cứu sống tớ.

Amy nhào tới giữa hai đứa chúng tôi. Nó hầm hầm giận dữ. Hai con mắt gớm ghiếc của nó trừng trừng nhìn lóe lên những vằn đỏ độc ác.

- Thôi đủ rồi! - Giọng nó vang vọng cả khu rừng. - Đến kỳ thử thách cuối cùng rồi.

- Ôi, không! - Caroline rên rỉ.

Amy chỉ tay vào lùm cây. Một hồ nước rộng lớn đen ngòm mờ mờ ở đó.

- Để lấy được huy hiệu bơi lội, - nó gầm gừ. - Chúng mày phải bơi vượt qua hồ Fear!

CHƯƠNG 21

ồ Fear đen hơn bất cứ nước hồ nào tôi từng biết. Thậm chí dân cư ở Waynesbridge cũng biết là không ai bơi ở hồ này. Nước hồ buốt giá. Nó không bao giờ ấm ngay cả giữa mùa hè.

Đó chưa phải là tất cả. Người ta nói rằng giá lạnh chưa phải điều tồi tệ nhất ở hồ Fear mà tôi thì chưa được biết điều tồi tệ nhất đó là cái gì.

Tôi rùng mình. Không hiểu những gì hãi hùng đang chực sẵn trong làn nước lạnh giá.

Lũ thần trùng Trại Fear dẫn chúng tôi đến bên bờ hồ. Caroline và tôi cởi giày và thò mấy ngón chân xuống hồ.

Tôi giật bắn mình lùi lại. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

- Đá! - Tôi hỗn hển. - Nước đá!

- Lizzy! - Răng Caroline va lập cập, chân tung tẩy cho ấm lên. - Cái hồ này lạnh quá. Chỉ năm phút ngâm dưới đó, chúng mình hết sống rồi!

Tôi liếc qua vai nhìn bọn thần trùng. Chúng đứng thành hàng lặng lẽ dòm chúng tôi.

- Tiến hành đi. - Amy gầm gừ.

Lũ quỷ tiến tới phía chúng tôi. Những cánh tay, quèu quào lùa hai đứa bước xuống hồ.

Caroline và tôi bước dần xuống, nước hồ ngập đến hông.

Tôi rên lên:

- Lạ...ạnh quá!

- Ôi! - Caroline gầm gừ. - Thật khủng khiếp!

- Bọn mình phải... phải đi..i.i - Tôi sục sục qua hàm răng đang va vào nhau lập cập. - Phải bơi sang b... bờ... ở bên ki... a...

Đừng nghĩ tới cái lạnh nữa, tôi tự ra lệnh cho chính mình. Bơi đi!

Tôi vung tay qua đầu chuẩn bị cử động trườn sấp đầu tiên.

Cái gì thế?

Có con gì đó cọ vào chân tôi.

Tôi quay một vòng, đập loạn mặt nước.

- Lizzy? Cái gì thế? - Caroline bật khóc.

- Có cái gì đó động vào chân tớ. - Tôi hỗn hển, cố gắng nhìn xem có con gì trong lòng hồ tối đen âm u này không?

Đấy! Có con gì đó lại vừa chạm vào chân tôi. Con gì cò khá mạnh.

- Caroline! - Tôi hét lên, quấy mạnh chân hết sức mình. - Có gì ở trong hồ đấy!

Tôi quay phải. Rồi xoay trái. Cố nhìn xuyên qua làn nước.

Có cái gì đó đang cuốn quanh mắt cá chân tôi: Hút, kéo tôi cuống đáy hồ.

- Cứu với! - Tôi hét to.

- Gì thế? - Caroline rên rỉ.

- Không biết nữa! Tôi không thấy gì cả.

Tôi liều mạng đạp một cái thật mạnh và thoát khỏi thứ gì đó vừa quấn quanh chân tôi.

Ngay lập tức tôi sải tay bơi sang bờ bên kia.

Caroline bơi ngay sau tôi.

Tai tôi đập lùng bùng. Tiếng động duy nhất mà tôi cảm nhận thấy là tiếng nước vỗ khi tay tôi khóa vào làn nước.

Chúng tôi bơi cật lực và đột nhiên bờ đối diện hiện lơ mờ trong tầm mắt. Được rồi!

Chỉ một tý nữa thôi, Tôi thềm nhủ. Tôi bơi còn nhanh hơn cả ban nãy.

Đột nhiên tai tôi nghe thấy tiếng thét.

- Cứu tớ, Lizzy! - Tiếng Caroline. - Nó bắt được tớ rồi!

Tôi quay phắt đầu lại.

Chỉ kịp nhìn thấy Caroline chìm xuống dưới mặt nước hồ Fear.

CHƯƠNG 22

Caroline! - Tôi hét.

Mặt hồ phẳng như gương. Chẳng thấy tăm hơi Caroline đâu cả.

Tôi hít một hơi thật sâu đầy phổi và lặn sâu xuống hồ!

Tôi không thấy gì cả. Tôi bơi tới một cách hú dọa, cố xem có chạm được Caroline hay không.

Không có cô ấy.

Tôi quay ngang và lặn theo hướng khác, bổ nhào vào làn nước trước mặt. Nước lạnh buốt thấu da thịt tôi.

Bạn ấy ở đâu nhỉ? Tôi cố tìm một cách vô vọng. Tôi không thể lặn lâu hơn nữa. Người tôi sắp đóng băng!

Tôi lại đổi hướng định tìm hú dọa nhưng cơ thể tôi không thể chịu thêm một giây nào nữa. Phổi tôi như bốc cháy vì thiếu dưỡng khí. Tôi phải ngoi lên để thở.

Đập một phát, người tôi vọt lên mặt nước.

Hít một hơi thật sâu, tôi chuẩn bị lặn lần nữa thì có cái gì đó nổi lên làm nước bắn tung tóe chỉ cách tôi vài mét.

Caroline!

- Lizzy! - Cô ấy lắp bắp. - Nó... bắt... được rồi!

- Con gì bắt cậu? - Tôi hét.

- Đi tìm người cứu đi! - Caroline la to.

Và cô ấy lại biến mất trong làn nước giá lạnh.

Tôi bơi hết tốc lực vào bờ.

Cầu cứu, tôi vừa bơi vừa nghĩ. Phải gọi người cứu.

Toàn thân tôi lạnh tê tái. Vì thế mà tôi không cảm thấy cái gì đó đang cuốn lấy mắt cá chân tôi.

Tôi bắt đầu đặt chân được xuống đáy thì bỗng nhiên bị cái gì đó giật mạnh chân.

Tôi nhìn xuống - và thấy:

Một cái xúc tu mực khổng lồ, màu đen đang trườn quấn lên đùi tôi.

Kéo tôi trở lại xuống nước

CHƯƠNG 23

hông! - Tôi hết.

Tôi lắc, đạp chân. Cái xúc tu trơn tuột cuốn ngày càng chặt, kéo tôi xuống. Tôi cố trườn về phía bờ hồ, chụp lấy bất cứ thứ gì có thể, que, rễ cây hay bất cứ thứ gì!

Vô vọng. Càng vật lộn, con quái vật hồ Fear kéo tôi càng mạnh. Cái xúc tu cuốn lên cao hơn tới tận hông của tôi.

Tôi nhìn con vật rõ hơn. Loại mực khổng lồ gớm ghiếc. Những mạch máu đập phập phồng dưới lớp da nhợt nhạt của nó.

Tôi dùng nắm đấm thụi vào con bạch tuộc, cố giải thoát mình.

Nó xiết chặt vòng cuốn.

Ba cái xúc tu nữa xé nước hung hãn lao lên chụp lấy người tôi.

Pạch! Tay tôi trượt va phải cái gì đó dưới đáy hồ gần bờ rất cứng.

Tôi chụp ngay, đó là một hòn đá sắc cạnh.

Tôi nâng lên và đập mạnh vào xúc tu con bạch tuộc. Đập như điên dại.

Một tiếng rú đau đớn vang cả rừng Fear. Hồ Fear ầm ầm sủi bọt, nước bắn tung tóe.

Cái vòi quẩn ở hông tôi lỏng dần.

Và nó chìm vào trong lòng hồ - cùng lúc thấy Caroline nổi lên!

Vừa ho vừa khạc, cô ấy cố bơi vào bờ. Tôi vươn ra đón Caroline. Cả hai đứa nằm vật xuống bờ hồ đầy bùn sinh tanh nồng.

Tôi đã đập , quấy, vật lộn khi con bạch tuộc cuốn lấy tôi. Giờ đây toàn thân tôi mới rã rời nhưng tôi còn sống. Và chúng tôi đã vượt qua hồ!

Amy và mấy con quỷ Trại Fear khác bước ra khỏi rừng, chúng xếp thành vòng tròn bán nguyệt bao quanh chúng tôi. Tôi ngẩng đầu một cách nặng nhọc nhìn bọn nó.

- Bọn tao làm được rồi. - Tôi thốt lên từng tiếng. - Bọn tao lấy được tất cả các huy hiệu rồi. Chúng tao đi đây.

-Ồ! - Amy nói với giọng cười xin lỗi. - Bọn ta có nói rằng nếu vượt qua mọi thử thách, chúng tao sẽ thả mày đâu?

Tôi nghe như sét đánh ngang tai. Tôi nhìn thẳng vào mắt Amy.

- Có! - Tôi hét lên. - Chúng mày đã tuyên bố như vậy.

-Ồ, không... không. - Amy gù gù. - Những gì chúng tao muốn nói là: Nếu bọn mày vượt qua các thử thách của chúng tao, chúng tao sẽ không để mày đi!

CHƯƠNG 24

hông! - Caroline run rẩy. - Thả bọn tao ra. Đây là giao kèo mà!

- Giao kèo? - Amy nhại lại. - Thần trùng trại Fear chẳng giao kèo với ai bao giờ!

Priscilla đặt một tay lên ngực nó:

- Bây giờ là lễ chúc mừng vượt qua thử thách.

Trudy vươn bộ mặt thối rửa của nó sát mặt tôi và thì thầm:

- Giờ đây mày sẽ trở thành thần trùng Trại Fear mãi mãi!

Lũ thần trùng kinh tởm dồn chúng tôi lại đồng lửa trại. Chúng xô hai đứa tôi xuống đất. Sau đó kết thành một vòng tròn từ từ xoay quanh chúng tôi - và bắt đầu hát.

Mười ba cô gái cầm trại đêm,

Rừng thì tối, dưới chân là bùn êm

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Mình phải làm ngay cái gì đó. Trước khi quá muộn.

Nhưng bài hát. Nó nghe có vẻ quá dịu dàng...

Tôi cảm thấy thân tôi bắt đầu lắc lư theo nhịp điệu bài hát.

Không được, tôi nghĩ. Tôi phải đưa cả hai đứa bọn tôi ra khỏi đây!

Tôi cố đứng yên. Nhưng tôi không thể! Tôi không thể làm gì ngoại trừ việc nghe chúng hát.

Lũ quỷ vẫn tiếp tục hát:

Mười ba gia đình mặc áo tang

Mười ba cô gái lang thang không về.

Chúng đang làm tâm hồn chúng tôi mê mẩn. Tôi bỗng nhận ra và cố không rơi vào trạng thái đấy.

Tôi bịt tai và hét:

- Đừng nghe, Caroline, đừng nghe!

Tôi nhắm nghiền mắt khi lũ quỷ hát về những con mắt thối rửa.

Tôi cố nghĩ về trường học. Gia đình tôi. Về căn phòng ngủ của tôi. Nhưng dù cố thế nào, đầu tôi vẫn vang lên tiếng hát của bọn quỷ.

Một cảm giác đen tối, tội lỗi tràn ngập con người tôi. Cảm giác y hệt khi tôi nấp trong Đêm Chơi Khăm. Nó tràn ngập suy nghĩ của tôi.

Bên cạnh, Caroline rên rỉ.

Tôi quay sang bạn ấy - và trong ánh lửa bập bùng mặt cô ấy đang thay đổi.

Hai con mắt Caroline lồi ra và chuyển dần sang màu vàng. Tròng mắt trợn ngược.

Hai khóe môi nhếch ra một nụ cười khó coi.

Vết thương trên trán Caroline nứt toác. Da cô ấy bắt đầu nhăn nheo và tróc ra từng mảng.

- Không! - tôi hét lên với lũ thần trùng Trại Fear. - Tao không cho phép chúng mày làm thế.

Tôi lao tới Caroline. Chộp lấy vai cô ấy và lắc thật mạnh.

- Đừng nghe nữa! - Tôi quát lên. - Nghĩ cái gì khác đi. Hát bài khác!

Bài hát của lũ thần trùng lại nghe to, nhanh hơn:

Mười ba cô gái muốn trả thù.

Không chú ý, tôi hát luôn bất cứ từ nào xuất hiện trong đầu.

- Chúng ta là bạn thân nhất của nhau! - Tôi hát át cả tiếng hát của lũ thần trùng.

Bạn của nhau mãi mãi.

Caroline nhìn tôi hấp háy.

- Hát đi Caroline! Hát nào! TỐT NHẤT, bạn thân nhất! - Tôi hét lên. Và tôi bắt nhịp lại cả bài.

- Chúng ta là bạn thân, bạn của nhau mãi mãi...

- THÂN NHẤT. - Caroline lăm bắm qua cặp môi sưng phồng - Bạn thân.

- Được lắm! - Tôi hét lên sung sướng. - Nữa đi, Caroline, hát nữa đi!

Caroline đồng thanh hát lại bài hát với tôi.

Có tác dụng không nhỉ?

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt gúm ghếc của Caroline.

Cái lỗ trên trán cô ấy dần bé lại.

Và biến mất.

Phát huy rồi. Bài hát của bọn tôi có tác dụng rồi!

Lũ thần trùng ngừng hát.

- Không! - Amy rít lên. - Khô...ông!

Caroline và tôi lại hát bài hát của hai đứa - lần này hát to hết cỡ:

CHÚNG TA LÀ BẠN THÂN

- Cầm ngay! - Bọn quỷ rền rĩ.

Mặt Caroline đã trở lại bình thường.

BẠN CỦA NHAU MÃI MÃI!

Cô ấy cười với tôi và hét tương lên:

- RẤT THÂN!

Giọng Caroline như dài ra. Nụ cười trên môi vụt tắt. Cô ấy nhìn qua vai tôi với vẻ mặt hoảng sợ.

Tôi ngoái lại ngọn lửa trại đằng sau.

Tôi buột miệng khô khốc:

- Ối chà!

Phía trên ngọn lửa có một người, là Pearl!

CHƯƠNG 25

earl lượn trên đầu chúng tôi. Cô ấy mặc đồng phục của nhóm và một cái băng vải tím quàng chéo qua.

Nhưng tôi lại có thể nhìn xuyên qua cô ấy, rõ cả mấy cái cây xung quanh khu đất trống.

Pearl không còn là con thần trùng nữa. Cô ấy đã là một con ma.

- Tụi mày thua rồi! - Cô ấy rống lên.

- Không! - Tôi hét lên. - Chúng tao thắng rồi.

- Không phải các cậu. - Pearl từ từ quay đầu nhìn vào nhóm cũ của cô ấy. - Tụi mày! - Cô ấy đưa ngón tay sương khói, ảo ảnh của mình chỉ vào Amy và toàn bộ nhóm thần trùng Trại Fear.

- Tất cả chúng mày thua rồi!

Amy khựng lại sợ hãi:

- Người làm gì ở đây? - Nó lấp bắp. - bọn ta đã hủy diệt người như đã hủy diệt Rose rồi cơ mà!

Giọng Pearl buột ra vang vọng rừng cây:

- Đồ ngu! Bọn mày hủy được thể xác ta nhưng không hủy được ta! Ta là thủ lĩnh của nhóm. Ta luôn luôn là thành viên của nhóm mười ba!

- Tao đã bảo là không thoát được nó đâu mà! - Trudy rít lên với Amy. - Nhưng mày không

nghe.

- Câm mồm! - Amy gầm lên.

Pearl bỗng bênh trôi đến gần Amy.

- Kẻ đáng trách là Amy. Vì nó, bọn ta đã không có con số thành viên phù hợp. Nhưng tất cả chúng mày đã làm theo lời Amy. Tất cả bọn mày đã phá luật chơi - Pearl bỗng rống lên.

- Giờ tất cả bọn mày phải trả giá!

Amy quỳ sụp xuống.

- Không!

- Đúng thế! - Pearl giơ cánh tay chỉ còn xương về phía Amy ra lệnh. - Thần trùng Trại Fear, ĐIỂM SỐ!

Amy chắp hai tay lại với nhau:

- Xin đừng ép tôi!

Pearl uốn người hít một hơi thật sâu, gầm lên:

- MỘT!

Cả lũ thần trùng Trại Fear nhìn Pearl chăm chăm. Trên những khuôn mặt ghê tởm của chúng lộ ra nỗi sợ hãi thực sự.

Chúng sợ cái gì? Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng điểm danh?

Pearl trôi sát Amy:

- Ta đếm - MỘT!

Amy ôm đầu rên rỉ:

- HAI

- BA! - Priscilla thút thít.

- BỐN! - Trudy bật khóc.

Sấm rền rĩ trên không. Bọn thần trùng vẫn đếm tiếp:

- NĂM!

- SÁU!

Tôi quan sát chúng cổ khớp tên từng đưa với mặt.

Nhóm lễ ra phải là chỉ có mười ba thành viên. Đó là chìa khóa của vấn đề, tôi biết vậy. Nhưng vấn đề gì?

Sấm lại nổi lên, gần trại hơn.

Violet là thần trùng cuối cùng lên tiếng:

- MƯỜI HAI!

Cả lũ quỷ quay lại nhìn Caroline và tôi.

Pearl bay đến chỗ tôi:

- Đếm đi! - Cô ấy đề nghị.

- MƯỜI BA! - Tôi hét.

Sét đánh đổ ầm một cây to cách đó vài mét. Bầu trời ngang dọc toàn tia chớp.

- Đến cậu! - Pearl chỉ vào Caroline.

Caroline giương mắt nhìn trống rỗng rùng mình.

Tôi chớp lấy vai cô ấy, lắc mạnh:

- Nói đi, Caroline! - Tôi ra lệnh. - Nói - Mười bốn!

Nhưng Caroline không thốt ra được một lời.

CHƯƠNG 26

ói đi! - Tôi thét lên. - Nói đi!

Cả thân hình Caroline run lập cập, mắt dán vào Pearl.

Tôi lắc mạnh cô ấy:

- Caroline! Cậu phải nói! Tớ xin cậu! Cậu phải hét lên.

Caroline chớp mắt:

- MƯỜI BỐN! - Cô ấy hét to.

Crrắc! Tia chớp đánh thẳng xuống trại. Rầm.

Sấm chớp nổi lên nhóp nhoáng dày đặc khoảng trống. Mặt đất dưới chân tôi nâng lên.

Caroline và tôi bị hất tung lên trời. Ầm! Chúng tôi rơi xuống mặt đất, xương ê ẩm.

Amy và lũ thần trùng Trại Fear kêu thét đau đớn. Tôi lộn lại và nhìn về phía chúng.

Nhưng không còn ai ở đó.

Lũ thần trùng Trại Fear đã biến mất.

- Chúng đi rồi. - Tôi hỗn hển. - Bọn thần trùng đi rồi!

- Không phải tất cả bọn chúng. - Caroline sửa lại. Cô ấy giật tay tôi và chỉ cho tôi xem.

Pearl vẫn còn đó, bập bùng trên ngọn lửa trại.

Cô ấy cười một nụ cười ma quái với chúng tôi:

- Mười bốn! - Cô ấy rú lên. - Bọn ta không thể có mười bốn cô gái. Điều này phạm luật!

Sau đó Pearl vọt lên trời, mất dạng trong đêm tối.

Lửa trại cũng phụt tắt.

Chúng tôi đứng chìm trong đêm tối mênh mông.

Bỗng có vệt sáng vàng chiếu vào mắt tôi.

- Ôi, không! - Tôi rên rỉ. Caroline và tôi ôm chặt lấy nhau. Cái gì nữa đây.

- Lizzy? - Một giọng quen thuộc cất lên.

- Lizzy, con ở đâu? - Lại một giọng nữa.

Tôi buông Caroline ra:

- Mẹ? Bố?

Tôi chạy ào đến chỗ bố mẹ tôi.

- Mẹ? Bố? - Tôi hét lên. - Bố mẹ làm gì ở đây?

- Trung tâm khí tượng thủy văn dự báo sẽ có giông bão ở vùng này. - Mẹ giải thích. - Bố mẹ nghĩ rằng con cắm trại đêm trong rừng không an toàn. Bố mẹ đến đón con về.

- Con sẽ không bao giờ cắm trại trong khu rừng này nữa! - Tôi nói xong, nhảy lên quàng tay vào cổ mẹ.

- Lizzy, các bạn khác trong nhóm Hướng đạo sinh đâu? - Bố tôi cau mày hỏi.

- Họ... họ... họ vừa đi xong. - Tôi đáp.

Chậc, thực ra thì lũ kia cũng vừa đi thật.

- Thế nên bọn cháu rất mừng khi thấy hai bác. - Caroline bổ sung.

Chúng tôi theo bố mẹ ra khỏi rừng, lên xe ô tô nhà tôi. Khi xe đang chạy tới cầu Mill, mẹ tôi bỗng quay lại:

- Này Lizzy, mẹ suýt quên. Có ai gửi thư cho con này.

Mẹ đưa phong bì vòng qua ghế sau. Tôi mở phong bì và đọc rõ to:

- Mời tham gia Câu lạc bộ Hài kịch Shadyside.

Hừm, tôi thầm nghĩ. Câu lạc bộ hài kịch - nghe có vẻ vui đấy. Hay là...

- Đừng có tơ tưởng gì hết. - Caroline giăng lá thư trong tay tôi. Cô ấy xé tan lá thư thành mảnh vụn và vứt ra ngoài cửa sổ. - Chúng mình đã hiểu loại câu lạc bộ này rồi.

- Và phố Fear nữa chứ. - Tôi bổ sung, ngoái lại nhìn đồng giấy vụn bay tung tóe sau xe.

- Đúng thế, - Caroline quàng tay qua cổ tôi. - Không có phố Fear, không có cầu lạc bộ. Từ giờ trở đi, chỉ có cậu và tớ.

- Các con nhìn kia. - Mẹ gọi to và chỉ ra cửa sổ.

Tôi liếc ra và giật thót người.

- Chào các cô gái! - Người lái xe cho lũ thần trùng Trại Fear đang đứng trên cầu Mill vẫy tay.

- Hẹn gặp tối mai nhé.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>